

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

končí další divadelní sezóna, ovšem jenom v našich zastřešených budovách. Již potřetí se naše divadlo s počátkem žhavého léta přestěhuje do nádherného prostředí Biskupského dvora, kde se budeme oddávat svátkům divadla pod širým nebem, tentokrát společně s výpravnou historickou inscenací *Baron Trenck* tří mladých autorů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána. Srdečně vás zveme na dobrodružný příběh o cti, lásce, válce, lsti a krutosti i o té děvce ze všech největší – o špinavé politice. O té politice, která má zvelebovat, zklidňovat, umravňovat, chránit a rozjasňovat, a přitom je to právě politika, to odvěké zídlo hádanice o barvu slepičího peří, kvůli které se odehrálo na 90 % všech válek v té naší smutně trapné lidské historii! Ano, na prvý pohled se zdá, že je to pro myšlenku – pro ideu... ovšem my všichni přece dobře víme, že žádná idea ještě nikdy nikoho nezabila.

To lidé, kteří se ve jménu ideálu snaží manipulovat jinými lidmi, a to hlavně a především ve svůj prospěch, to jsou ti konkrétní viníci našich strastí. Jakmile začne kterýkoli prosazovatel jakékoli ideje zastávat a následně šířit svou absolutní pravdu, stane se jeho myšlenka, ať je jakákoli, zločinnou, neboť – a to je, bohužel, jedna z našich základních lidských vlastností – začne ji tento „svatý“ jedinec vnucovat všem ostatním. Například křesťanství se svou láskou k bližnímu je krásně nádherná idea, avšak prosazování křesťanství stálo naši lidskou společnost mnohem více životů než spousta jiných teorií, jež byly už třeba samy od sebe podezřelé, či přímo zvrácené. Vinu za milióny mrtvých však nesou právě oni fundamentální nositelé např. křesťanské víry, nikdy ne např. křesťanství jako idea. Idea, jak víme, ještě nikdy nikomu neublížila. Zabíjí tupá snaha o prosazení se s tou svou jedinou pravdou, zabíjí prokletá lidská pověra o tom, že se dá všechno spočítat a ten, kdo neodpovídá vzorcům aktuální většiny, musí obvykle z kola ven. Staré známé: „Kdo nejde s námi, jde proti nám – čili – kdo nejde se mnou, jde proti mně“, vedlo lidstvo k ukamenování, ukřižování, pak k upálení, ke gilotině, k plynu, provazu, zákazu, dehonestaci...

Ano, náš svět vůbec není a nikdy nebyl laskavý. I když by mohl, i když by měl. Začnou prázdniny, začne to právě léto a s ním nastoupí ona pro mnohé vžitá a hrozná tzv. okurková sezóna. To jako že se nic neděje: žádné zločiny, skandály, žádné to „otevřené a krvavé maso“, po kterém údajně „dav“ tolik baží. A baží po něm vskutku? Nebo je to jenom hra mediálních kormidelníků s chutí co nejvíce se prodat, a tedy co nejvíce vydělat... Není to náhodou taky jistý typ ideologie, která spočívá v přesvědčení, že je nutno podporovat nešťastné voyerství pasivních členů našeho světa, krmících se na bídě jejich tzv. populárních bližních? Ty do umrtvení se opakující zaručené zprávy o tom, že se ten někdo jenom trochu více známý, (představte si), někde nějak něco...

Okurková sezóna je pro tento typ novodobých tvůrců ideologie, těch, kteří si osobují dělit na správné a špatné, čirou tragédií. Celebrity zmizí! Okurková sezóna, která pro mě, pro mé blízké a pro řadu mých přátel přináší prostý pocit, že si můžeme odpočinout, že můžeme užívat neobvyklého – to jsou jednoduše prázdniny, léto. Nenechejme si to zkazit ani těmi, kteří na nás hulákají, že jenom ta jejich pravda je ta opravdová (známe ty konce), nebo těmi, kteří pokřikují, že normální život je nudný. Náš všední život je nádherný!

Na počátku léta, v červenci, pro vás budeme hrát na Biskupském dvoře o tom, jak je náš svět krásně komplikovaný. Přijďte si to užít, beze strachu, že by vámi chtěl kdokoli jakkoliv manipulovat. Jsme svobodní lidé – užívejme si jak krásného léta, tak i dobrého divadla!

Na shledanou na Biskupském dvoře a pak zase po krásném létě pod střechemi vašich dvou scén Městského divadla Brno se s vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ČERVEN
2012
CENA 15,- Kč

Prošívání
Boby me podpatky
PEPINKA
L. Janáček

domena
na le!

Jaroslav Vostrý

Tri v tom

komedie dell'arte

Režie Antonín Procházka

ČINOHERNÍ SCÉNA

28. a 29. DUBNA 2012

Arthur Rimbaud

Vzrušení

Za modrých večerů si vyjdu po pěšině,
lechtám obilím, se brouzdat svěží trávou:
a zasněn ucítím, jak vítr na mýtině
mi bude kroužit nad rozčuchanou hlavou!

Ni slova neřeknu a nepomyslím na nic.
Však budu mít duši lásee otevřenou,
jak cikán půjdu dlouho, dlouho podél hranic,
v nemírné Přírodě – šťasten s ní jak s ženou.

/přeložil Vítězslav Nezval/

„... to, co označujeme jako skutečnost,
není zde a není skutečné,
dokud se to nestane skutečností
v podobě umění. Umění tedy nikdy
nepodává výpověď o skutečnosti, je samo
jedinou skutečností, která existuje!“

Gerhard Richter (nar. 1932),
německý malíř

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Jaroslav Vostrý

Tri v tom

komedie dell'arte

Režie Antonín Procházka

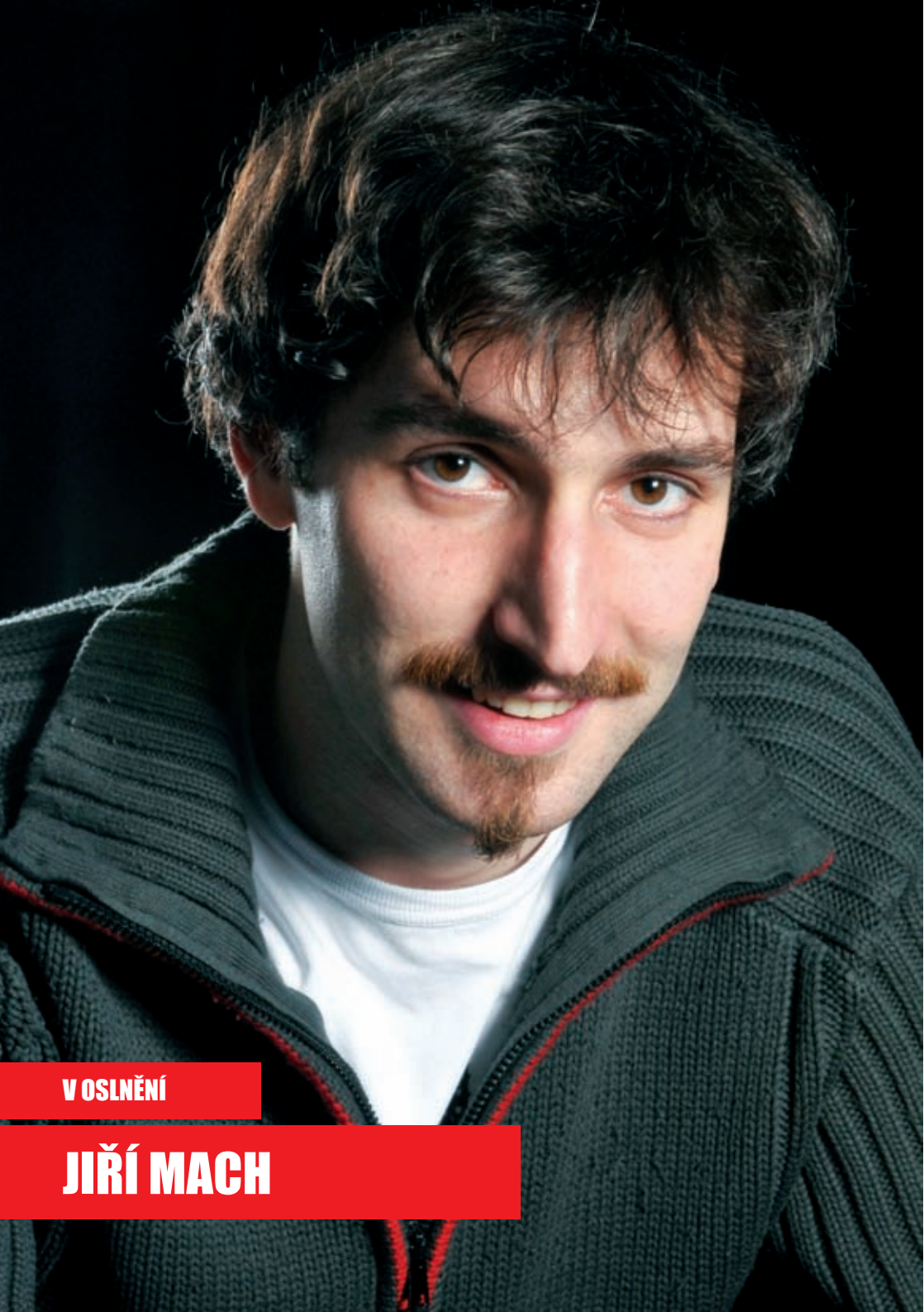

28. - 29. DUBNA 2012

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

Foto: jgý Kratochvíl

V OSLNĚNÍ

JIŘÍ MACH

Jde z role do role, muzikál stíhá činohru, vážné kusy vyvažují komedie... I proto se prvomájový rozhovor s Jiřím Machem točil kolem protikladů. Ale taky kolem jeho dětí a rodiny vůbec. Ta totiž evidentně zaujímá v životě tohoto mladého herce nejdůležitější místo.

Stylizované historické drama Cid, a za pár týdnů commedia dell'arte Tři v tom, kde si s trochou nadsázky utíráte nos židli... Je pro herce lepší, když je plus minus v jedné škatulce, nebo střídá postavy z obou pólů?

Oidipus, Mojžíš, Cid... máte pravdu, jsou to samá dramata. Určitě jsem ale rád, že jsem si konečně teď zahrál v komedii. Předtím jsem vlastně naskočil už do hotové *My Fair Lady* a trochu jsem si zablblnul v *Chicago*. Spíš jsem však dostával ty vážnější, a to mám komedie rád...

Vy sám nějaký typ rolí upřednostňujete?

Asi ne, myslím, že je mi to jedno, jestli jde o postavu tragickou nebo komickou. Na druhé straně – před pár dny jsem měl premiéru *Tři v tom*, pak *Cida*, pak *Ptákoviny*, *Oidipa*, *Cida*, *Colloreda v Mozartovi!* – pět rolí zhruba během týdne, to je dobrý rozptyl :-). Ale vážně, mne taková pestrost baví. Nemám dokonce ani žádnou vysněnou roli, i když, abych byl upřímný, kromě jedné, ale tu bych si chtěl zahrát až budu starý a raději neřeknu kterou, abych to nezakřiknul.

Aby těch protikladů nebylo málo, vystudoval jste muzikál, přesto se teď zdá, že v poslední době hrajete hlavně v činohře. Nevadí vám to?

Co na to říct... Posledním muzikálem byl pro mne *Jekyll a Hyde*, teď mne ale zase čekají *Pokrevní bratři*. A mezitím samé činohry. Většina kolegů z muzikálu dělá v činohře

a skoro všichni, co umí zpívat, se mihnou zase v muzikálu. Tady v divadle se to už tak nedělí. Všechno se dá zúročit. Mně to vyhovuje a navíc čas tak letí, že vlastně ani nemám čas uvažovat, jestli bych raději to nebo ono. Všechno jsou to pro mne vynikající a cenné zkušenosti.

Co protiklady v životě? Zkusme to: motorky, nebo auta?

Mám rád auta a mou vysněnou značkou je Volvo. Ale od patnácti let mám simsona, kterého jsem si koupil za první výplatu a pořád si pamatuji, jaké to bylo, když jsem na něho poprvé sednul, jak jsem byl vzrušený – mohl jsem kamkoliv, jel jsem na Pálavu, projel si ji, cítil obrovský pocit svobody a od té doby dobře chápu všechny hrdiny slavných road movies... Možná, až budeme starší, pořídíme si s ženou (*herečka MdB Radka Coufalová*) něco pohodlného, třeba choppera a budou z nás motorkáři.

Noc, či den?

Nevím.

Řízek, nebo raději dort se šlehačkou?

Dort. (*Trochu se zasní*) Anebo řízek a hned po něm sachr.

Samota, nebo přátelé?

(*Přemýšlí*)... a já jsem společenský typ, takže přátelé. Ale někdy zase... ono je to jak kdy. Ale teď zrovna přátelé.

Rozhodujete se snadno?

Ne. Existují sice i jednoznačné volby, ale obvykle se rozhoduji obtížně a dlouho, váhám.

Tak naposledy: Pivo, nebo víno?

Určitě víno.

Příznávám, to jsem předpokládala. Z našeho posledního rozhovoru vím, že pocházíte z Podluží, máte rodinný vinohrad a že váš tatínek dělá víno. Tak jaký byl poslední ročník?

Bylo fajn. My neděláme žádné výběry z hroznů, na to náš vinohrad ani nemá polohu. Děláme spíš stolní víno v množství, které vystačí zhruba pro naši rodinu. A protože ta je velická a žízeň taky, tak se to během roku akorát tak vypije. A taky myslím, že táta je čím dál lepší vinař.

A co vy, stanete se také vinařem?

Časem snad, v padesáti, šedesáti. Musel bych tam bydlet, což bych i rád, ale zatím to není možné. A taky budu muset přesvědčit ženu, která má raději kopečky. Ale já vím, když uvidím Pálavu, že tady jsem doma.

Jestě pořád neplánujete dalšího sourozence pro vašeho syna Jiříčka?

Co jsem říkal před rokem:-)?

Nevyloučil jste to.

Tak to pořád platí, nevylučuji to. V tom zápalu, který teď oba s Radkou máme, však zatím dvě děti stačí. Ale myslím, že jednou to přijde. A bude to holčička. Už jsem dostal pár rad, jak to udělat. Ale jinak Jirka i Matyáš jsou výborní, oba jsou sice trochu divočí, ale šikovní. Zvláště Jiřík, kterému je něco málo přes 2 roky začíná být tvrdohlavý a vzteká se, ale současně je u toho velmi roztomilý, takže kolikrát vyměkneme – je těžké být ve výchově důsledný.

Co vás ještě do prázdnin čeká na divadle?

Muzikál *Pokrevní bratři*. Už když jsem si četl scénář, líbil se mi, ale bylo mi jasné, že lehké

to nebude. Hrají jednoho z bratrů a postupně se na jevišti představím jako dítě, puberták a dospělý.

Jak snadno se učíte texty?

Nesnadno. Žádná hrůza to ale není. Mám svoje osvědčené metody. Jedenáctá večer, zelený čaj...

Prázdniny už klepou na dveře – kam se chystáte?

Pojedeme s dětmi do Chorvatska, potom na chatu k Radčinyým rodičům, k našim a pak k Radčině tetě, která má chatu pod Lysou horou. Je to tam úžasné. Radka je navíc vášnivá houbařka a tam má příležitost si zahoubařit, kromě našich dětí je tam spousta dalších bratranců a sestřenic, takže stačí zajistit jim třikrát denně stravu a ani je nevidíte, vystačí si samy. No a kolem 25. srpna začne sezóna v divadle. Nedávno jsme si navíc s kolegou Kubou Uličníkem říkali, jak to letos bude krásné: skončil jeden tenis, bude mis-

trovství světa v hokeji, Roland Garros, mistrovství Evropy ve fotbale, Wimbledon, Tour de France a vyvrcholí to olympiádou a US Open. Ale nejsem jen fanoušek, který pupkaří u televize. Před časem jsem sám propadl tenisu, který hraje spousta kolegů. A hraji rád, i když skoro všichni jsou lepší. Mým snem je podívat se na Wimbledon (protože je o prázdninách), možná letos, když všechno klapne...

Odpočívat budete s knížkou, anebo aktivně?

Už dlouho schraňuji v poznámkách mobilu tipy na knihy, tak to snad přes léto zvládnou dohnat.

Takže: slunce, nebo dešť?

Pro mne je ideální zataženo. To mi vyhovuje. Nejraději mám podzim, když není deštivý, ale po obloze se převalují fialové mraky a trošku fouká vítr.

Jiřina Veselá,

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

SEZÓNÍ PŘEDPLATNÉ

Vážení divadelní přátelé, dovolujeme si Vám nabídnout nové předplatné na sezónu 2012/2013, které vám umožní zhlédnout devět premiér světově uznávaných her i inscenace zcela nové, původní. Vlastnit předplatné pro vás znamená celou řadu výhod. Při jeho objednávání si sami vyberete místa, která se po celou dobu trvání abonmá nemění. Odpadá tedy zdoluhavé stání ve frontách a nervózní hlídání internetových stránek. Jako předplatitelé budete také pravidelně informováni o veškerém počínání Městského divadla Brno prostřednictvím tohoto časopisu a budete zváni na mimořádné akce za zvýhodněnou cenu. Ta je podstatná už při samotné koupi abonmá, protože je oproti přímému nákupu vstupenek na pokladně či na internetu bezmála o 1 180 Kč levnější. Přijďte s námi sdílet nevšední chvíle a nezapomenutelné zážitky!

Seneca

FAIDRA

básnické drama

Původně řecká báje o Faidře, již zničí nešťastná láska k nevlastnímu synovi Hippolytovi, je dnes známá především díky slavné Racinově tragédii, která vychází nejen z Euripidova *Hippolyta*, ale i Senecovy *Faidry*. Mnoho dalších autorů se tímto mýtem inspirovalo volně, např. Eugene O'Neill ve své *Touze pod jilmu* či Robinson Jeffers v básni *Cawdor* a dramatu *Žena z Kréty*. Příběh je to stále živý, jako jsou ještě pořád živé lidské touhy a bolesti, a dnes jako jindy hovoří o nezměrné a zničující síle nenaplněné lásky, o propastech lidské duše. Je to krátké hutné drama bez velkých odboček mířící k jádru, které neřešitelnou situaci pitvá nemilosrdně, z hlediska stoického moralisty, ale bez okázalého moralizování – dává totiž prostor k pochopení celé té tragické události. V inscenaci bude hostovat herečka Helena Dvořáková, absolventka JAMU a léta členka

našeho souboru, která za ztvárnění role Faidry v pražském Divadle v Dlouhé získala Cenu Alfréda Radoka.

režie: Hana Burešová
premiéra: 8. září 2012
na Čiňoherní scéně

Julie Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová

FUNNY GIRL

klasická muzikálová komedie

Tento slavný americký muzikálový titul měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964, kde ihned zaznamenal fenomenální úspěch a hrál se více než třináctkrát. Od té doby příběh vaudevillové umělkyně Funny Briceové uchvacuje diváky po celém světě. Jeho oblíbenost způsobil i stejnojmenný film z roku 1968 s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem v hlavních rolích, za který světově známá herečka získala Oscara, a nutno dodat, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plné nezapomenutelných tanečních čísel a již zlidovělých melodií. Navíc je inspirováno skutečným příběhem herečky, tanečnice a zpěvačky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřízeň osudu doslova proměnit z ošklivého káčátka v zářící a oblíbenou hvězdu divadelních produkcí. Muzikál byl oceněn hned několika slavnými cenami Tony.

režie: Pavel Fieber
premiéra: 22. září 2012
na Hudební scéně

Milan Kundera

JAKUB A JEHO PÁN

moudrá komedie

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1972 brilantní melancholickou komedii popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem *pocta Denisí Diderotovi* však není pouhou dramatizací Diderotovy novelky *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkoš-

nickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahore“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

režie: Stanislav Moša

premiéra: 20. října 2012
na Činoherní scéně

Andrew Lloyd Webber,
Thomas Stearns Eliot

KOČKY

muzikál

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestižnější světová ocenění – dvakrát Grammy a sedm cen Tony, což jsou ceny znamenající ve světě hudby a divadla totéž co ve filmu Oscar. Lloyd Weber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl. Umělecký soubor i technické podmínky naší Hudební scény jsou pro výjimečnou inscenaci muzikálu *Kočky* jako stvořené...!

režie: Stanislav Moša

premiéra: 13. dubna 2013
na Hudební scéně

Joseph Kesselring

JEZINKY BEZINKY

bláznivá retro komedie

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na

Brodwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nesmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemně a pohostinně slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit... Kromě mimořádně kouzelného humoru se můžeme těšit i na paní Zdenu Herfortovou v jedné z hlavních rolí.

režie: Petr Gazdík

premiéry: 15. a 31. prosince 2012
na Činoherní scéně

Klaus Mann, Ariane Mnouchkine

MEFISTO

drama jedné kariéry ve Třetí říši

Lidstvo přestalo věřit, že za vším zlem stojí ďábel. Skutečnost je však mnohem horší: ďábel je v nás. A když ne rovnou ďábel, tak alespoň jeho komplic. Kde se v člověku rodí ono potenciaálně ďábelské? Dramatizace slavného románu Klause Manna, jenž poprvé vyšel roku 1936, hledá odpověď v suggestivním příběhu talentovaného, leč chorobně ctižádnostivého herce, který v pýše a v touze po velkých rolích, v touze po slávě, zaprodá svou duši nacistické moci. Tento herec – Hendrik Höfgen, který na jevišti virtuózně ztělesňuje postavu Mefista, postavu z Goethova dramatu, se nakonec sám stává Mefistem svého druhu. Svůdným, uhrančivým miláčkem, jemuž divadelní i filmový Berlín leží u nohou, ale také zaprodancem svých někdejších ideálů a životních lásek. Mannův *Mefisto* výstižně zachycuje ty momenty, které setrvale hrozí strhnout moderního člověka do pekla vlastních ambicí a pýchy. Vždyť zaprodání duše je tak snadné.

režie: Petr Kracik

premiéra: 9. února 2013
na Činoherní scéně

**John Cameron, Stephen Clark,
Helen Edmundson, Isabel Allende**
ZORRO

romantický historický muzikál

Legendární příběh hrdiny Zorra mstitele od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatisace tohoto příběhu souboje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky prokomponovaná s takovými songy jako například *Bamboleo* či *Djobi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenca, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který u nás bude mít svou českou premiéru!

režie: Petr Gazdík

premiéra: 23. února 2013

na Hudební scéně

Zdenek Merta, Stanislav Moša

OSUDOVÁ KOMEDIE – OČISTEC **II. díl hudební trilogie**

muzikálová situační komedie

Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši obnášející tři díly – *Peklo*, *Očistec* a *Ráj* nás tentokrát zavede do ženského kláštera, který se stane útočištěm tří kamarádů, členů známé rockové kapely skrývajícími se tam v převlečení před zločinci usilujícími o jejich život. Svérázní muzikanti, kteří mají velmi, velmi daleko k běžné mravnému vedení života, se musí v nových okolnostech zcela přizpůsobit zákonům řádu, jenž je přijal pod svou střechu, a ze dne na den tak

zapomenout na všechny světské požitky, byt by byli každodenně vystavováni veškerým možným pokušením. Každá minuta jejich pobytu v tomto prostředí se jim stává čirým očistcem! Klášter zde však není pouze místem služby a odříkání, je to i místo, ve kterém je po staletí pěstována hudba. Hudba samozřejmě na míle vzdálená od té, kterou doposud provozovali oni tři rockeři. Konfrontace dvou diametrálně odlišných přístupů k životu i k hudbě přináší kromě extrémního napětí, vnějších i vnitřních konfliktů, dramatických, zde však převážně komických nedorozumění, i inspiraci a iniciaci k možnostem obohatit a zkvalitnit vžitě a mnohdy již i nejasně motivované každodenní mechanismy. A to jak v životě, tak i v hudbě.

režie: Stanislav Moša

světová premiéra: 8. prosince 2012

na Hudební scéně

Terence McNally, David Yazbek

DONAHA!

muzikálová komedie

Tento nový muzikál byl napsán podle populárního britského filmu *The Full Monty*. Dílo vyrůstá z autentické, ničím nepřikrášlované britské reality a právě pro britskou povahu je zde tak sympaticky typické, že si i z těch nejsmutnějších lidských situací: sociální krize – nezaměstnanost – ztráta sebevědomí – umí udělat dokonalou srandu! Muzikál, stejně jako film, vypráví o partě nešťastných kamarádů ocelářů, kteří přijdou ve stejném okamžiku o práci. Jejich snaha najít nové uplatnění nemá úspěch, a tak z čirého zoufalství založí taneční striptérskou skupinu. Co na tom, že fyzicky ani věkem obvyklé představy o profesionálních striptérech zcela neodpovídají... Dílo je vybaveno hudbou se skvělým rockově-funkovým aranžmá a poté, co před pár lety dobylo newyorskou Broadway, se na ně můžeme těšit i v našem divadle.

režie: Stano Slovák

premiéra: 25. května 2013

na Činoherní scéně

2012/2013

LELKOVÁNÍ LENKY SUCHÉ

SE STANO SLOVÁKEM

O pár představení pod širým nebem si i letos prodlouží divadelní sezonu herci Městského divadla Brno. Prostory Biskupského dvora v centru města navíc tentokrát ožíví tématem, které je s historií Brna úzce spjaté. Formou výpravné legendy se zpěvy povypráví životní příběh legendárního vojevůdce rakouské armády Františka Trencka. Na to, jak si tým vedený režisérem Stano Slovákem s touto látkou poradí, si Trenck „osobně“ dohlédne. Jeho tělo totiž odpočívá jen o několik desítek metrů dál, v kapucínské kryptě kostela Nalezení svatého Kříže.

Bylo pro vás výhodou, že postavu barona Trencka Brňané znají?

Je to sice postava, která je s Brnem odjakživa spjatá, vyprávějí se o ní různé legendy a mýty. Ale na druhou stranu nikdo vlastně neví, jak to s ním doopravdy bylo. Třeba málo se ví, že Trenck měl na Špilberku skutečně fešácký kriminál. Měl vlastní ostrahu, mohl chodit přes den na vycházky, takže se klidně procházel po Brně. Vlastně to byl jeden z prvních politických vězňů.

Takže ten jeho ne úplně všeobecně známý osud vám vlastně hrál do karet...

Stano Slovák:

Trochu „dumasovským“ způsobem jsme pokroutili historii

Jak vznikl nápad zinscenovat zrovna příběh barona Trencka?

Zpracování této látky zamýšlelo Městské divadlo už dlouho, možná tak pět, šest let zpátky. Od loňských prázdnin jsme na tomto tématu začali pracovat my tři (tým ve složení Jan Šotkovský, Petr Štěpán a Stano Slovák – pozn. aut.).

Přesně tak. Trochu „dumasovským“ způsobem jsme pokroutili historii, takže mnozí historikové se možná budou chytat za hlavu. (smích) Ale naším cílem je hlavně udělat krásné letní divadlo, výpravnou podívanou s dobovými kostýmy, velkými romantickými gesty, milostnými avantýrami, šarvátkami a rvačkami.

Jaký časový úsek ze života barona Trencka divákům nabídnete?

Uvažovali jsme o všemožných alternativách. Dalo se to pojmout od jeho narození až do smrti, i když Trenck umřel mladý už v osmatřiceti letech. Nebo třeba vybrat jen určitý úsek z jeho života, také se nabízela retrospektiva. Nakonec jsme se nejvíc přiklonili k variantě vybraného životního úseku, ačkoliv Trenckovou popravou začínáme.

Prozradíte alespoň, na jaká historická místa se diváci v příběhu přenesou?

Hra má prolog, epilog a šest obrazů. Každý se odehrává na jiném místě v Evropě. Dosta-

důvěrník Pálffy, plukovník Laudon a další postavy. Snažili jsme se zpodobnit i takové momenty, které se obecně tolik neví – třeba to, že Marie Terezie nastupovala na trůn v době, kdy jí bylo teprve třiaadvacet! My už ji máme všichni zafixovanou jenom jako tu vznešenou paní s bílými vlasy.

Jaký byl podle vás baron Trenck?

Trenck je nejednoznačná figura. Byl kontroverzní a rozporuplnou osobností. Na jedné straně vzdělaný intelektuál, který uměl sedm jazyků, také schopný válečník a přitažlivý muž. Jenže na druhé straně také pudový násilník a muž, jehož život byl plný bitev, násilí,

neme se tak na Kyjevskou Rus, do Bratislavy, na Trenckovo panství ve Slavonii, což je dnešní území Chorvatska a Srbska, do Vídně, do Čech nebo Bavor a samozřejmě do Brna! ***Nakolik jste v příběhu zachovali skutečné historické postavy?***

Na charakteru jednotlivých postav jsme nic neměnili. Vycházeli jsme z historicky doložených fakt. V příběhu se tedy objeví Marie Terezie, její muž František Štěpán Lotrinský, její

neustálé koketérie se smrtí a mnoha milostných avantýr.

Jak moc pomohlo příběhu zasazení do prostředí Biskupského dvora?

Pro scénografii a vůbec výpravu je to ten hlavní vklad, se kterým můžeme dál pracovat. Například renesanční arkády Biskupského dvora nám úžasně slouží jako lóže vídeňské opery. Věže Petrova zase po celou dobu tvoří nádhernou kulisu. Tím, že hrajeme v pleneru

ale musíme počítat také s tím, že v době začátku v půl deváté večer bude ještě částečně denní světlo. Takže až teprve po setmění se celá ta magická atmosféra doplněná projekcemi Petra Hlouška ukáže naplno.

Po Sněhurce a sedmi trpaslících a Měsíčním kameni jde už o třetí spolupráci týmu Šotkovský - Štěpán - Slovák. Jak funguje práce v sestavě tvořené dramaturgem, hercem a režisérem?

První podmínkou je, že nás taková práce všechny ohromně baví. To je důležitý předpoklad k tomu, aby snad třeba i vznikla zajímavá hra. Na psaní nemáme univerzální návod, někdy tvoříme i u sportu, třeba u fotbalu, protože Štěpi i já jsme velcí fanoušci. Honza o něco míň, ale trpí nám to. Už si za tu dobu zvykl. (smích) Honza má z nás tří jednoznačně nejvíc informací, pamatuje si neuvěřitelné věci a hned dovede všechno vsadit do souvislostí. Takže cokoli někdo řekne, on posune ještě o úroveň výš. Moje a Petrova výhoda je zase v tom, že jako herci se snažíme všechno rovnou zasadit do prostoru a hned uvažujeme, jak by to fungovalo na jevišti.

Jak jste na tom se vztahem k historii? Baví vás nebo to pro vás byl už od školy spíš než záživný povinný předmět?

To určitě ne, historie mě baví moc. Máme to

tak nějak v rodině všichni společně, že nás dějepis odjakživa zajímal. Takže hrozně rád čtu všechny možné historické knížky, podědil to po mně i náš syn Tadeáš. A asi před půl rokem jsem si pořídil fantastickou věc, přidělavací lampičku na knížku, takže teď už můžu číst prakticky kdykoliv a kdekoliv! (smích)

Baronem Trenckem pro vás končí divadelní sezóna. Už máte plány na léto?

To ne, v naší profesi jsme zvyklí moc neplánovat. Navíc teprve uvidíme, nakolik se nás s Markétkou budou týkat letní zájezdy našeho divadla. Takže to asi uděláme podobně jako loni a předloni. Objedeme u nás nějaké hrady a zámky, vyrazíme k babičkám nebo různě na chalupy ke známým. A když se zadaří, i na pár dní do Chorvatska k moři. Anebo si budeme jen tak užívat léta u nás doma na zahradě.

Foto: jeř Kratochvil

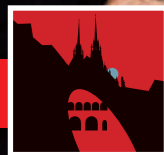
William Shakespeare

Zkrocení zlé ženy

režie Stano Slovák

2. - 4. ČERVENCE 2012

BISKUPSKÝ DVŮR

Willy Russell

POKREVNÍ BRATŘI

Režie Stanislav Moša

2. ČERVNA 2012

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

ČERVEN 2012

Městské divadlo Brno

Milan Uhde Leoš Kuba Miloš Štědrň

DIVÁ BĀRA

původní romantický muzikál režie Juraj Nvota

Hudební nastudování Ondřej Tájovský Choreografie Hana Litterová
V titulní roli
Andrea Březinová

Městské divadlo Brno

WILLY RUSSELL

POKREVŇÍ BRATŘI

OSUDOVÝ A MAGICKÝ MUZIKÁL

REŽIE STANISLAV MOŠA

Dalšími Dan Kalousek a Ěma Mikešková, herecká Adam Novák,
choreografie Hana Kratochvílová, kostýmy Jiřina Kucerová, scéna Jaroslav Milfajt,
výtvarníkyně a propagačka Klára Látzková

V hlavních rolích
Dušan Vítáček nebo Aleš Slanina, Jiří Mach nebo Lukáš Janota,
Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková

BISKUPSKÝ DVŮR 2012

Městské divadlo Brno
SNIP & CO, reklamní společnost
Moravské zemské muzeum

uvádějí

BARON TREŇCK

23. - 28. 6. o 6. - 8. 7. 2012

UVAŽUJTE PŘEDTÍ
NA BISKUPSKÉM DVŮRU

ZKROČENÍ ZLÉ ŽENY

2. - 4. 7. 2012

KOLOČAVA

30. 6. 2012

www.mdb.cz

Představení předloží v Biskupském dvůru se středním souborem Moravského zemského muzea v Brně
Podle scénáře předloženého od Zdeněky Jiřiny
Představení se začíná ve 20.30 hodin se vstupem za vstředními předloženými za každého počasí.
Vstupenky lze zakoupit online na www.mdb.cz, v pokladně MDb, Látalská 23, tel.: 533 238 450,
e-mail: kasovna@mdb.cz nebo v pokladně MZM v Biskupském dvůru, Štefíkova 6.

Městské divadlo Brno

Pierre
Corneille

Cid

tragikomedie
o konfliktu
lásky a cti

Režie Roman Polák
V hlavních rolích Evelína Kachlířová a Jiří Mach

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

III. ROČNÍK FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO 2012

Maxim Gorki Theater Berlin:

ROCCO A JEHO BRATŘI

Drama na motivy stejnojmenného slavného filmu Luchina Viscontiho z roku 1960 vypráví příběh o osudech pěti bratrů, kteří přicházejí z venkova do velkého města hledat obživu. Inscenace byla nominována na Cenu Fridricha Lufta v roce 2011, tvůrce Antú Romero Nunes získal Cenu Kurta Hübnera za režii.

Režie: Antú Romero Nunes

SKaGeN: **BERLIN ALEXANDERPLATZ**

Hra, inspirovaná stejnojmenným románem Alfréda Döblina o osudech malého člověka v Německu v ponurém přelomu 20. a 30. let, je mnohovrstevnou koláží o podobách našeho světa a postavení jednoho obyčejného člověka uprostřed sociální mašinérie.

Režie: Barbara Serulus

Divadlo Aréna: **KUKURA**

Inscenace Martina Čičváka pojmenovává kontroverzním způsobem dnešní stav kultury a divadla a je přímo inspirovaná osobností, postojem a působením Juraje Kukury, člověka, herce a divadelního ředitele.

Režie: Rastislav Ballek

Dejvické divadlo: **MUŽ BEZ MINULOSTI**

Antero Lujanen pročitne a zjistí, že si nepamatuje, jak se jmenuje, kde pracuje, zdali je ženatý, zkrátka nic. Divadelní adaptace filmového scénáře finského režiséra a scenáristy Akiho Kaurismäkiho přinesla dvě Ceny Alfréda Radoka – v kategorii Inscenace roku 2010 a Nejlepší herecký výkon roku 2010 (David Novotný).

Režie: Miroslav Krobot

Pierre Corneille: **CID**

Jeden ze základních kamenů klasického dramatu v dějinách divadla námětově čerpá svůj úžasně strhující příběh ze španělských rytířských románů. Láska Jimény a dona Rodriga spěje ke šťastnému završení ve sňatku, ale situace se nečekáně zkomplikuje. Jiménin otec totiž urazí otce Rodrigova a Rodrigo mstí otcovu pohaněnou čest: v souboji hraběte zabije. Jiména žádá Rodrigovu hlavu, podřizující lásku vůli a požadavku rodové cti. Rodrigo však vybojuje Španělsku důležité vítězství nad Maury a získává čestný přídomek Cid (pán), jakož i panovníkovu přízeň za své zásluhy o stát. Jiména nicméně trvá na potrestání muže, který zabil jejího otce, přestože jej miluje... Pod kůží se vtrající dramatický účinek scén, oplývajících velkolepým a přitom zcela logickým patosem, roste z mistrovské výstavby děje, který se točí kolem konfliktu lásky a cti, vášně a vůle a nutí jak Rodriga, tak Jiménu volit mezi vzájemnou láskou a povinností vůči rodině a státu. Zvítězí povinnost, rodová a osobní čest spolu s vyššími a nadosobními zájmy nad individuálním citem, který nazýváme láskou? To se dozvíme až v samotném závěru tohoto mimořádného díla. Corneillovo skvostné básnické drama (staré bezmála čtyři století) tak může v naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, době, kdy pojmy povinnost a čest zplaněly k bezobsažnosti, re-

zovat myšlenkami nejen provokativními a potřebnými, ale i nezbytně krásně podvrtnými.

Režie: Roman Polák

Hrají: Viktor Skála, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Jiří Mach, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Evelína Kachlířová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová a další.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba:

DIVÁ BÁRA

Milan Uhde a Miloš Štědroň jsou nesporně nestory (nejen) brněnského muzikálu – od legendární *Balady pro banditu* až po dvojici muzikálových titulů pro Městské divadlo Brno: *Nana a Červený a černý*. Po zmíněných dvou muzikálech na témata z klasiké světové literatury zvolili nyní, společně s dalším hudebním skladatelem Leošem Kubou, námět z literatury české – *Divou Báru* Boženy Němcové. Libretista Milan Uhde se mimo jiné inspiroval i tragickými osudy samotné autorky, kterou celoživotně provázela netolerance, strach a nepochopení. Výsledkem je velké drama, ve kterém Bára bojuje za právo na svobodnou existenci a na štěstí, i za právo své kamarádky Elišky, nucené do sňatku s nemilovaným mužem, s nedůvěrou a nepřátelstvím celé obce – byt pohnutky jednotlivých vesničanů jsou rozdílné, což Uhde ve svém scénáři mistrně rozkrývá. Bohatý příběh logicky korunuje i nenápadný, ale o to silnější milostný motiv vztahu Bára k myslivci.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Andrea Březinová, Vojtěch Blahuta, Stanislav Slovák nebo Dušan Vítáček, Marta Prokopová, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jan Mazák, Lenka Janíková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Lenka Bartolšíková a další.

Jaroslav Vostrý:

TŘI V TOM

Italská komedie dell'arte patří mezi oblíbené žánry divadla již od 16. století. Jde o žánr založený na improvizaci, nadsázce a různých ztřeštěnostech, plný vtípů a gagů, které mezi sebou rozehrávají ustálené postavy: lakotní starci, vdavekchtivé vdovy, pobláznění sluhové, zamilovaní mladíci, naivní dívky či zmatení učenci. V roce 1978 napsal pro Činoherní klub komedii, ctící tento žánr, uznávaný divadelní teoretik, kritik a historik Jaroslav Vostrý, který měl ovšem z politických důvodů zákaz činnosti. Proto se hra *Tři v tom* objevila na jevišti připsána autoru Jiřímu Menzelovi, který ji režisoval a v roce 1981 převedl i do filmové podoby. Na jevišti Činoherního klubu šlo o jednu z nejslavnějších inscenací, která byla na repertoáru téměř devět let.

Rozkošný příběh, na jehož začátku se setkáme se třemi mladými dámmi, které se vinou svých nápadníků dostaly do překerní situace, prožde „jsoú v tom“, je plný bláznivých situací, v nichž se trojice milenců pokouší dostat k sobě i přes nevlídi rodičů a osudu.

Režie: Antonín Procházka

Hrají: Zdeněk Junák, Hana Holířová, Hana Kovářiková, Tereza Martinková, Petr Štěpán, Jiří Mach nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jakub Przebinda nebo Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Jakub Uličník, Zdeněk Bureš.

Brandon Thomas:

CHARLEYOVA TETA

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná

PROGRAM ČERVEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.6. pá	19.30	Tři v tom	
3.6. ne	18.00	Charleyova teta	
4.6. po	19.30	Charleyova teta	
5.6. út	18.00	My Fair Lady (Ze Zelnáku)	
6.6. st	19.30	My Fair Lady (Ze Zelnáku)	
7.6. čt	18.00	My Fair Lady (Ze Zelnáku)	
10.6. ne	20.00	Berlin Alexanderplatz	Divadlo SKaGeN
12.6. út	19.30	Cid	E2
13.6. st	20.00	Kukura	Divadlo Aréna
14.6. čt	20.00	Muž bez minulosti	Dejvické divadlo
17.6. ne	19.30	Tři v tom	
18.6. po	19.30	Tři v tom	A3
19.6. út	19.30	Tři v tom	A2
20.6. st	18.00	Brouk v hlavě	zadáno
21.6. čt	18.00	Brouk v hlavě	

1.6. pá	14.00	Pokrevní bratři	
1.6. pá	19.30	Pokrevní bratři	C5/E5
2.6. so	19.30	Pokrevní bratři	P
3.6. ne	19.30	Pokrevní bratři	D/E7
4.6. po	19.30	Pokrevní bratři	A1/AB1
5.6. út	19.30	Pokrevní bratři	A2/AB2
6.6. st	19.30	Pokrevní bratři	A3/AB3
7.6. čt	19.30	Pokrevní bratři	A4/AB4
9.6. so	19.00	Rocco a jeho bratři	Maxim Gorki Theater
11.6. po	20.00	Divá Bára	
13.6. st	18.00	Divá Bára	
16.6. so	16.30	Průvod masek	
17.6. ne	18.00	Pokrevní bratři	
18.6. po	18.00	Pokrevní bratři	
19.6. út	19.30	Pokrevní bratři	C2/E2
20.6. st	19.30	Pokrevní bratři	
21.6. čt	19.30	Pokrevní bratři	C4
22.6. pá	19.30	Pokrevní bratři	A5/AB5
23.6. so	19.30	Pokrevní bratři	A6/AB6
24.6. ne	18.00	Pokrevní bratři	

BISKUPSKÝ DVŮR 2012

23.6. so	20.30	Baron Trenck	
24.6. ne	20.30	Baron Trenck	
25.6. po	20.30	Baron Trenck	
26.6. út	20.30	Baron Trenck	
27.6. st	20.30	Baron Trenck	
28.6. čt	20.30	Baron Trenck	
30.6. so	20.30	Koločava	
2.7. po	20.30	Zkrocení zlé ženy	
3.7. út	20.30	Zkrocení zlé ženy	
4.7. st	20.30	Zkrocení zlé ženy	
6.7. pá	20.30	Baron Trenck	
7.7. so	20.30	Baron Trenck	
8.7. ne	20.30	Baron Trenck	

Upozornění pro stávající abonenty:

Vážení předplatitelé, dovolujeme si Vás upozornit na změnu v repertoáru. Vzhledem k podmínkám při vyjednávání o autorských právech jsme museli učinit změnu v nasazení inscenací. Proto uvedeme muzikál *Pokrevní bratři* již v této sezóně a druhý díl *Osudové komedie – Očistec* přesouváme do sezóny 2012/2013. Děkujeme za pochopení.

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

Hudební scéna

7.9. pá 14.00	Faidra	
7.9. pá 19.30	Faidra	E5
8.9. so 19.30	Faidra	P
9.9. ne 19.30	Faidra	
10.9. po 19.30	Faidra	A1
11.9. út 19.30	Faidra	C2
12.9. st 19.30	Faidra	A3
13.9. čt 19.30	Faidra	C4
14.9. pá 19.30	Faidra	C5
15.9. so 19.30	Faidra	A6
16.9. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	R2012
18.9. út 19.30	Faidra	
19.9. st 18.00	Tři sestry	
20.9. čt 18.00	Tři sestry	
21.9. pá 19.30	Tři v tom	
23.9. ne 19.30	Tři v tom	
24.9. po 18.00	Výkřiky do tmy	PPP
25.9. út 18.00	Výkřiky do tmy	PP1
26.9. st 18.00	Výkřiky do tmy	P18
27.9. čt 19.30	Dokonalá svatba	
28.9. pá 19.30	Dokonalá svatba	
29.9. so 19.30	Charleyova teta	
30.9. ne 18.00	Charleyova teta	

7.9. pá 18.00	Chicago	
8.9. so 19.30	Chicago	A2012/M2012
20.9. čt 19.30	Funny Girl	zadáno
21.9. pá 14.00	Funny Girl	
21.9. pá 19.30	Funny Girl	A5/AB5
22.9. so 19.30	Funny Girl	P
23.9. ne 19.30	Funny Girl	D/E7
24.9. po 19.30	Funny Girl	A1/AB1
25.9. út 19.30	Funny Girl	A2/AB2
26.9. st 19.30	Funny Girl	A3/AB3
27.9. čt 19.30	Funny Girl	A4/AB4
28.9. pá 15.00	Funny Girl	
28.9. pá 19.30	Funny Girl	C5/E5
29.9. so 15.00	Funny Girl	
29.9. so 19.30	Funny Girl	A6/AB6
30.9. ne 18.00	Funny Girl	

náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem student-
ských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy
tety vystoupí poněkud rozmažený student Dabbyley.
Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející
z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou záru-
kou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nos-
talgie.

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný,
Pavla Vítázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláč-
ková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová
nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Slavný americký muzikál, který vznikl na motivy známé
divadelní hry G. B. Shawa *Pygmalion*. Dnes již klasicky
muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi v roce
1956, vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové,
která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu...

To, že Liza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví
v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo
autora úpravy a režiséra Stanislava Moša k převedení hry
do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, br-
něnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlast-
kem ze *Zelňáku*, protože postava Lízy se přesunula
z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský
Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale
i o posun do místních realíí. A tak postavu v úvodu nevy-
cházejí z Královské opery, ale z Reduty, kde nehráli Ver-
diho Aidu, ale lidovou operetku Na ty louce zelený...

S posunem muzikálu do nám blízké jazykové roviny a také
směrem do současnosti, souvisí také změna jmen. V br-
něnské verzi nenajdeme Lízu Doolittlovou, ale Dulinko-
vou, nikoli profesora Higginse, ale Jindřicha Hradského,
místo plukovníka Pickeringa plukovníka Špičku a Freddy
Eynsford-Hill prošel proměnou na Bedřicha Škodu-
Vrchovského. Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním
představitelům je inscenace, kterou doprovází osmičlenný
živý orchestr, jedním z nejvyhledávanějších představení
MdB.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Markéta Sedláčková nebo Radka Coufalová, Mar-
tín Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk
Junák nebo Ladislav Kolář, Miroslava Kolářová nebo Eva
Jelínková, Zdena Herfortová nebo Irena Konvalinová, Jiří
Mach nebo Kristian Pekar a další.

Willy Russell:

POKREVNÍ BRATŘI

osudový a magický muzikál

Příběh anglického dramatika a písničkáře Willyho Rus-
sella o rozdělených dvojčatech okouzluje diváky po celém
světě především svou čistotou, jednoduchostí a průzrač-
nou křehkostí. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma,
jsou *Pokrevní bratři* zároveň i úsměvnou historickou o do-
spívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských
hrách.

Když byli bratři Eduard a Mickey ihned po narození ná-
silně rozdělení a každý z nich pak vyrůstá ve zcela odliš-
ném sociálním prostředí, jejich osudy se neustále prolínají.
Celým dějem provází diváka osoba Vypravěče, který vstu-
puje do různých postav, jež se v životě dvojčat objevují,
a který přidává příběhu až magický ráz neustálým připom-
ínáním osudového předurčení, ke kterému Eddie a Mic-
key od počátku směřují. Refrérem příběhu se stává jakási
prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená
dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Tato tragická
nota je mezi mnoha komickými situacemi neustále připo-

mínána, neboť celý muzikál začíná okamžikem, kdy zhr-
cená matka paní Johnstonová stojí nad mrtvými těly svých
synů. Příběh je tedy vyprávěn retrospektivně, čímž je jeho
osudovost ještě podtržena. A snad právě díky této hoř-
kosti, která je součástí každého lidského bytí, se stali
Pokrevní bratři ve světě tolik oblíbeným titulem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vítázek, Lukáš Janota
nebo Jiří Mach, Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková,
Lukáš Vlček nebo Stanislav Slovák, Ivana Skálová nebo
Svetlana Slováková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková,
Rastislav Gajdoš nebo Igor Ondříček a další.

BISKUPSKÝ DVŮR

Petr Ulrych, Stanislav Moša: **KOLOČAVA**

Příběh Nikolaj Šuhaje se odehrává v etnicky bohatém
prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živel rusín-
ský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám
je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď
o prostředí, v němž se „zastavil čas“, je nemyslitelná.
A tak, vedle již známých šuhajovských motivů, se v této
verzi objevují i Olbrachtovy motivy ze života chasidů
s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nej-
výraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních
dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová insec-
nace v baladickém hávu je nemyslitelná bez živého hudeb-
ního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená
o obsazení klezmerské kapely. Nemenší úlohu zde má
i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Da-
libora Cernáka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jicha nebo Stanislav Slovák nebo Petr
Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva
Jelínková nebo Libuše Billová, Ivana Vaňková nebo He-
lena Dvořáková, Kateřina Jakubcová nebo Petra Jung-
manová, Miroslava Kolářová, Pavel Straka, Alan Novotný
nebo Peter Veslár nebo Jiří Harnach, Martin Havelka,
Karel Mišurec, Zdeněk Bureš, Tomáš Sagher nebo Jakub
Uličník, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

William Shakespeare: **ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY**

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bi-
anku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky roz-
dychtělý Lucentio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá
na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kate-
řinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost
naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají,
že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto
by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou
připustit! Sezenou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – uzna-
něného, chlubitivého a světem protřelého frajířka jménem
Petruccio, který tuto dračici v sukňích vskutku „zkrotí“.
Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší
saní? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána
tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčně jako
i věčné – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavím,
a vítěz ho do atraktivní podoby divadelní frašky,“ napsal
Jiří Josef, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kach-
lířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka,
Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Ju-
rásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš,
Eva Gorčicová.

NA SKLENIČCE

LENKA SUCHÁ S ANTONÍNEM PROCHÁZKOU

K nastudování bláznivé komedie *Tři v tom*, která před lety patřila k nejslavnějším v pražském Činoherním klubu, přizvalo vedení Městského divadla Brno Antonína Procházku. Pro ostříleného herce, režiséra a autora desítek úspěšných komedií jde o vůbec první spolupráci v Brně. Udělal tak jednu z mála výjimek, kdy na divadle režiruje jiný titul než svůj vlastní.

Jaký vztah máte k žánru commedie dell'arte, ze kterého hra *Tři v tom* čerpá?

Přiznám se, že commedii dell'arte nemám rád od té doby, co jsme z ní pořád museli dělat etudy na DAMU. Je to něco podobného, jako když nám na základní škole zprotivili ruštinu tím, že ji do nás pořád cpali. Na divadle jsem spíš zastáncem jemnějšího humoru než kopanců do zadku. Ale to neznamená, že bych tento žánr odsuzoval.

Navíc u diváků se většinou setkává s kladným ohlasem...

Kdysi jsem viděl ve slavném Teatro Piccolo představení *Sluha dvou pánů*, a to bylo naprosto dokonalé a vynikající! Tehdy jsem si řekl, že to je vlastně vrchol tohoto žánru a už skoro ani nemá smysl se o něco dalšího pokoušet. Ale to je samozřejmě hloupost. To je jakoby si člověk řekl, že už tady byli Mozart a Beethoven, tak už nemá význam skládat hudbu. Nebo že Hamleta už jednou geniálně

zahrál Franta Němec, tak nikdo lepší už nebude.

Údajně jste u *Tři v tom* uvažoval o posunu děje do období třicátých let. Proč jste od toho upustil?

Protože jsem poměrně brzy zjistil, že je to nesmysl. Původní pojetí by se stejně nakonec prosadilo. Jaroslav Vostrý *Tři v tom* napsal jako „umělou“ commedii dell'arte, tak proč bych z toho měl dělat ještě něco víc umělého?

Jak jste pojal choreografii, která je u commedie dell'arte vždy klíčová?

Je to kolektivní práce, při které jsem vycházel z dovedností herců. V jednom momentě, kdy tam třeba mají holky tancem oblouznit chlapa, jsem si představil rozevlátý tanec na ledě. Jinak v tomto směru pokaždé nechávám hercům volnost a vítám jejich nápady.

Přitom se o vás ale ví, že míváte scéný pečlivě promyšlené dopředu. Jak to tedy je?

Mívám je promyšlené, ale to spíš z důvodu, že jsem zvyklý pracovat v repertoárovém typu divadla, kde vím, že na zkoušení máme maximálně sedm neděl. Rozhodně to ale neznamená, že by to pak ve výsledku muselo být přesně tak, jak jsem si to vymyslel na začátku. Je to spíš taková záložní varianta pro případ, kdyby na zkouškách nikoho nic lepšího nenapadlo.

Takže pracujete tak trochu ve smyslu Hřebjkova hesla: V nejhorším to uděláme podle scénáře!

Někdy se stejně ale nakonec ukáže, že ten prvotní nápad byl nejlepší. Podle mě je úkolem dobrého režiséra vytyčit hercům mantinely a naznačit, jak jejich postavy jednají. A v průběhu zkoušek by už potom měl každý trochu vnímavý herec o své postavě vědět víc než režisér. Ten se totiž musí zabývat celou hrou komplexně, kdežto herec má na starosti vlastně jen tu svoji figuru. Mám rád tvůrčí a invenční herce, kteří přicházejí s novými nápady.

Je tedy potom nezbytně nutné, abyste měl tak precizně připravenou režijní knihu?

Je to důležité pro mě, abych měl ve scénáři rozkreslené všechny situace na jevišti. Potřebuji vidět rozestavení postav na scéně, jejich příchody a odchody... Belmondo kdysi řekl: „Sám sebe vážně neberu, ale svoji práci vážně беру.“ Tak to mám i já. Komedie je vlastně velice přesná záležitost. Vtip má totiž jen jednu jedinou alternativu, a to tu nejlepší. Všechno ostatní je špatně. Záleží na každém

kdy už holky měly prsa, takže na to jsme se těšili víc než na představení.

Stihl jste vidět v Brně nějaké představení i teď mezi zkoušením?

Navštívil jsem v Městském divadle muzikály *Bídníci a Jekyll a Hyde*, a taky komedie *Škola základ života* a *Dokonalá svatba*. Musím říct, že brněnské publikum je oproti pražskému daleko spontánnější. Nebojí se projevit emoce a dát najevo, že své herce miluje. Běžně se s tímto setkáte třeba v Londýně nebo v New Yorku, tam kolikrát diváci doslova vrískají nadšením. Ale u nás jsme v projevování názoru pořád jakoby opatrní a bojíme se, co tomu řeknou ostatní...

V Plzni i v Hudebním divadle v Karlíně jste režíroval i několik muzikálů. Je vám blízké hudební divadlo?

Je, protože jsem v tomto prostředí prakticky vyrůstal. Můj tatínek byl dirigent a hudební skladatel, takže u nás doma se pořád nacvičovalo. Narodil se v roce 1901 a ve třicátých

detailu, aby se povedl. Každá scéna komedie se proto musí nazkoušet velice přesně, aby to potom vypadalo spontánně, jako že vás to napadlo právě v té chvíli. Jenže za každou takovou zdánlivou lehkostí se skrývá neuvěřitelně tvrdá práce.

Za svoji trojedinost autor-herce-režisér jste si kdysi vysloužil přezdívku Plzeňský Molière. Lichotí vám to?

Antonín Procházka: Brněnské publikum je spontánnější

Já se tím moc nezabývám. Osobně si myslím, že z Molièra nemám vůbec nic. Poslední dobou mě spíš přirovnávají k Woodymu Allenovi. To je mně samozřejmě bližší, protože tíhnu víc k verbálnímu humoru. Ale nejpřesnější bude nakonec asi to, jak mně taky začali říkat kolegové – že jsem takový „z vody Allen“.

V Brně pracujete poprvé, navíc výjimečně na jiné hře než své vlastní. Co vás přimělo tuto nabídku přijmout?

Chtěl jsem poznat Městské divadlo, protože má u nás výborné renomé. Slyšel jsem to i od kamarádů Jitky Čvančarové a Romana Vojtky, kteří mně potvrdili, že v souboru panuje výborná atmosféra. Navíc mám k Moravě blízko, pocházím z Kroměříže, kde dodnes žije moje maminka. Pamatují si, že dřív pro nás Brno znamenalo už „kus světa“. A když jsem potom přišel do Prahy, myslel jsem si, že jsem snad v New Yorku!

Jezdíváte dřív do Brna i do divadla?

Pamatují si, že jednou za měsíc jsme vždycky jezdívali se školou do Janáčkovy opery. Ale spíš nás vždycky zajímaly ty cesty zpět v temném autobuse, kdy jsme se osahávali se spolužačkami. To bylo tak v osmé, deváté třídě,

letech působil v Brně. To bylo zrovna v době, kdy operetu v Zemském divadle vedl Oldřich Nový. Tatínek napsal sedm operet, které měly kouzelné názvy jako třeba *Kachna na rožni* nebo *Srdce v pastí*. Později působil v Hanácké filharmonii v Kroměříži, kam si tehdy zvali velice významné hosty. Například v *Prodance* jim Kecala zpíval Eduard Haken. Tam jsem si ve svých šesti letech stříhl roličku i já. Měl jsem tam i větu: „Spaste duši, medvěd se utrh.“

foto: jef Kratochvil

MdB V POHLEDU CELOSTÁTNÍ KRITIKY

Při prvních měsících každého roku se zpravidla objevují všelijaké ankety, v rozličných sférách recapitulující právě uplynulé období. Výjimkou není ani kultura a v jejím rámci nás zajímavější oblast Thálie, kde těchto republikově bilancujících akcí (provázených ovšem odlišnou mírou širší publicity) zaznamenáváme hned několik. Pouze v bezprostředním vztahu k Městskému divadlu Brno si na sklonku sezony všimneme alespoň těch nejvýznamnějších.

Pohotová bývá anketa z 1. čísla (10. ledna 2012) celostátního čtrnáctideníku Divadelní noviny (DN), pravidelně otiskujícího také žánrově diferencovaný „hvězdičkový“ Kritický žebříček vybraných premiér v ČR, tedy i těch z obou scén MdB. Do jejího již 19. ročníku přispělo tentokrát 110 zasvěcených účastníků – hlavně kritiků, publicistů a teatrologů, ale též oslovených divadelníků a dalších jevištním blízkých osobností. Kritériem pro označení „Inscenace roku 2011“ byl kromě ověřitelně vymezené (a přesto ne vždy přesně respektované) doby vzniku její široce pojímaný český původ. Redakce sice opakovaně vyzývá k určení pouze jediného titulu, respektuje však i počet vyšší a hlasy pro ně pak aritmeticky dělí. Dostatečně pestré odpovědi zmínily ve velkém druhovém rozptýlu mnoho desítek nastudování scén jak „tradičních“, tak experimentálních, „alternativních“ a „nezávislých“ (ty se nyní prosadily jen minimálně). Jako obvykle respondenti, většinou doprovázející své typy stručným zdůvodněním, stačili sledovat převážně představení pražská nebo festivalová, přičemž v jisté nevýhodě jsou tituly hrané „mimo centrum“, méně reprizované nebo nasazené až závěrem příslušného roku. Tím spíše si širší diváckou i čtenářskou pozornost zaslouží fakt, že se také tentokrát zviditelnilo Brno, kde ostatně několik oslovených publicistů působí. Hned po téměř trvale dominující Praze (a před těsně následující Ostravou) se s 19 1/3 body opět prosadila – a to i přičiněním MdB – moravská metropole, nechávající všechna ostatní krajská a okresní divadelní sídla za sebou. Zatímco rok předtím slavilo výrazný úspěch hlavně zdejší první české uvedení anglického muzikálu *Mary Poppins* v režii Petra Gazdika, nyní se o sympatie respondentů DN vždy po jednom hlase podělila nastudování tři. Na Činoherní scéně vzbudila (jako téměř každoročně) pozornost pražská režisérka Hana Burešová, a to stylově čistým pojetím obrozeneckého biblického dramatu *Mojiš* od venkovského ševce Františka

Vodseďálka. Na doklad citujeme z příslušného vyjádření: „...*báječný nápad, kdy Izraelité putují čtyřicet let a je to pořád stejné a oni se nepoučí, a pak přijde najednou Zázrak a všechno dobře dopadne.*“ Hudební scéna se prosadila broadwayskou gangsterskou předlohou Freda Ebba, Boba Fosseho a Johna Kanderu *Chicago* v dynamicky nápaditějším komiksovém ztvárnění Stanislava Moši. Světově proslulý, nově přeložený „romantický muzikál“ Leslieho Bricusse a Franka Wildhorna *Jekyll a Hyde* dle komentáře „*vynikl v režii Petra Gazdika působivou orchestrální či scénografickou složkou a především mimořádným hereckým i pěveckým výkonem Dušana Vitázka v titulní dvojroli.*“

Pro pořádek zaregistrujme, že nedlouho předtím udělily DN Ceny za sezonu 2010/2011, nikoli tedy za minulý kalendářní rok. Speciální dvacetičlenné grémium posuzovalo v pěti kategoriích (Alternativní divadlo, Tanec a balet, Hudební divadlo, Činohra, Herecký výkon sezony bez ohledu na žánry) celkem 76 velmi různorodých tipů (viz DN 16/2012), z toho několik z Brna i přímo z muzikálové tvorby MdB (Hana Burešová, Stanislav Moša, Petr Gazdik, Simon Caban). Neokázalé předání grafických listů Jiřího Anderleho pěti vítězů (MdB se do ní neprobojovalo) proběhlo v Divadelním ústavu 6. října 2011; záznam poté odvysílala ČT 2, komentované výsledky zveřejnili vyhlásovatelé (DN 17/2011).

Výroční Ceny Thálie 2011, které ve čtyřech základních soutěžních kategoriích (doprovázených ještě trojím oceněním za celoživotní mistrovství a dvěma dalšími uznáními) s předstihem vyhlášeje a poměrně složitým dvoustupňovým způsobem vybírá Herecká asociace v čele s novým prezidentem Jiřím Hromadou, znaly své kandidáty daleko dříve. Přímý televizní přenos jejich slavnostního vyhlásování z pražské „zlaté kapličky“ moderoval 24. března t. r. už posedmé plzeňský herec a dramatik Antonín Procházka – mimochodem čerstvý

spolupracovník MdB jakožto režisér dubnové premiéry rozverně komedie Jaroslava Vostrého *Tři v tom*.

I ve svém devatenáctém ročníku měla tato oblíbená profesní akce dostatečnou masmediální publicitu (někdy bohužel v poklesle bulvárním duchu s titulky typu „Herci se radují: Jsou peníze, bude i večírek!“), takže jen pro úplnost připomeňme, že z trojice brněnských nominantů (celkem se jich sešly dvě desítky) uspěli sólista baletu ND Jan Fousek a v kategorii „Opereta, muzikál a jiný hudební žánr“ ztvárněním již zmíněné dvojrole Dušan Vitázek. „*Slavná konfrontace Jekylla a Hyde* *aznává v mimořádně přesvědčivé síle a emotivním účinku, který je skutečnou ukázkou Vítězkova muzikálového mistrovství*“, vyjádřila se k hercově už druhé Ceně Thálie porota.

Snad ještě prestižnější postavení si – alespoň v odborných kruzích – vybuodovaly Ceny Alfréda Radoka, jež dovršily kulaté dvacáté výročí. Jejich zajímavé rozbořeny a nejen statistické rekapitulace z rozličných hledisek nabídly např. stať Jany Machalické (Lidové noviny 3. ledna 2012) a Karla Krále (Svět a divadlo 2/2002 a 1/2012). Nadačním fondem skromněji dotovaná ocenění byla 25. února 2012 vyhlášena tentokrát v pražském Divadle v Dlouhé; ceremoniál, konferovaný Lenkou Krobotovou, Davidem Novotným a Václavem Neuzilem (širší nominace byly opět známy předem), mohli jsme téhož večera sledovat v opožděném „přímém“ přenosu na programu ČT 2. Nadto šestičlenná porota vyhodnotila samostatnou autorskou soutěž o nejlepší českou a slovenskou dramatickou novinku. Pořadající revue Svět a divadlo (SAD) se jako obvykle obrátila na osoby o divadle systematicky píšící a už v 1. letošním čísle zveřejnila podrobné „radokovské“ výsledky, které televizní sestřih ani denní tisk pochopitelně nezachytily. Reprezentativní ankety se neanonymním hlasováním zúčastnil vysoký počet 82 oslovených kritiků (včetně několika brněnských), přičemž „limitující faktory“ jejich záběru se příliš nelišily od zmíněné ankety DN. Tipy v osmi kategoriích (každý respondent v nich může udiřit až tři hlasy a k resumé se dojde prostým součtem) netýkaly se ovšem pouze činoherních představení, nýbrž nejširšího spektra veškerých jevištních aktivit, a to v samostatném oddíle i těch zahraničních. Protože většina našich návštěvníků patrně nemá možnost SAD pravidelně sledovat, zalistujeme tímto poměrně obsáhlým, odborně kompetentním zhodnocením zde. Alespoň enumerativně si povšimněme, jak je tu (nejednou v redakční selekci a krácení) reflektován právě umělecký přínos MdB, aniž bychom ovšem bagatelizovali souběžné výsledky dalších zde zastoupených scén Brna (ND včetně Reduty, Divadlo Husa na provázku, Divadlo

U stolu, Buranteatr, Divadlo Polárka, Studio Marta JAMU) a jižní Moravy vůbec (MD Zlín, Slovákcké divadlo Uherské Hradiště), resp. brněnských tvůrců hostujících v souborech jiných měst nebo bývalých členů MdB.

Jak známo, téměř všechny „zlaté medaile“ zůstaly (stejně jako loni a předloni) v Praze. V kategorii „Nejlepší inscenace roku 2011“ připomněla se z produkce MdB (po předchozím úspěchu titulů *Mary Poppins* a *Škola základ života*) s dvěma hlasy inscenace Hany Burešové *Mojžíš* a za ní Mošovo nastudování *Chicaga*. V oddíle „Ženský herecký výkon roku 2011“ najdeme Alenu Antalovou coby Audrey v Gazdíkove pojetí Ashmanovy a Menkenovy hudební parodie *Kvítek z horroru*, Ivanu Vaňkovou (Lucy Harrisová v provedení *Jekylla a Hyde*) a Irenu Konvalinovou jako Julianu Tesmanovou z Ibsenovy *Hedy Gablerové*, ovšem z nastudování Adama Doležala v Buranteatru, kde zaujal rovněž Vojtěch Blahuta jakožto Tesman. V obdobné kategorii mužské zaboďoval čtyřmi hlasy na 5. - 7. místě v dvojpostavě Henryho Jekylla a Edwarda Hyde a Dušan Vitázek. Pro ilustraci ocitujme superlativní charakteristiky: „*Famózní muzikálový výkon, promyšlená postava v promyšlené režijní koncepci*“; „*Vypráví příběh rozervaného Jekylla a klidného Hyde a v žánru muzikálu interpretace stihující výkon, který se nesvezl s vnější pozlátkovostí role*“; „*Fascinující portrét člověka propadajícího schizofrenii – a přitom objevujícího úžasné hlubiny své vlastní duše. Perfektní kondice, perfektní řemeslo, figura vystavěná do nejmenšího detailu*“; „...*zazářil mimořádným hereckým i pěveckým podáním*“. Vyšší, tj. 3. - 4. příčku zde ostatně obsadil Martin Havelka, tedy Mistr v též jinde vysoce oceněné „provázkovské“ novince Milana Uhdého a Miloše Štědróně *Leoš aneb Tvá nejměnější* (režie Vladimír Morávek). Objeví se tu také Igor Ondříček (titulní role *Mojžíše*) a Michal Isteník, a to za postavu Mundka z *Walczakovy* a Tycovy

Amazonie v Buranteatru. V oddíle „Divadlo roku 2011“ vyzdvihli MdB dva respondenti. U příslušných kategorií se prosadili šéf výpravy Jaroslav Milfajt (scéna k jevištní verzi Ecova románu *Jméno růže*) a hudebník Dalibor Štrunc (v téže inscenaci Petra Kracika). Nejvíce věhlasu (srov. několik publikovaných rozhovorů) však MdB přinesl v partii „Talent roku 2011“ (s dramaturgem Janem Šotkovským v závěsu) Michal Isteník, který bodoval již ročník předtím a nyní v ní s pěti hlasy zvítězil. Slovy „radokovské“ kritiky: „*Má mimořádný smysl pro komiku, dokáže vystavět i dramatické role*“; „...*Svou hereckou tvárnost prokazuje jak v klíčových i menších rolích na obou domovských scénách, tak v dalších brněnských souborech (především jako přední člen Buranteatru, kde projevil i autorské a dramaturgické ambice) a zatím se celkem ubránil nebezpečí komediálního zaškatulkování*“.

Uznání múzám z Lidické přišlo letošního jara ještě z jiné strany: 12. března t. r. převzal v pražském Obecním domě poctu Hospodářské komory ČR Řád Zlatého Vavřínu spolu s dalšími osobnostmi ředitel MdB Stanislav Moša.

Jak z tohoto snad ne příliš suchopárného přehledu především odborných anket celostátního měřítka vyplývá, může se také v uplynulém roce Městské divadlo Brno vedle trvalé divácké přízně a zahraničních „spanilých jízď“ pochlubit i nejedním úspěchem oficiálně deklarovaným.

Vít Závodský

MUZIKÁLY PODLE ŠTĚDRONĚ A UHDEHO ANEB OD BALADY K BALADĚ

Milan Uhde s Milošem Štědroneš napsali a uvedli už pátý muzikál, tentokrát podle novely Boženy Němcové *Divá Bára*. První vznikly z iniciativy režiséra Zdeňka Pospíšila pro Divadlo na provázku, s nímž Miloš Štědroň pravidelně spolupracoval: *Balada pro banditu* (1975) a *Na Pohádku máje* (1976), přepracovaná do prvního skutečného muzikálu autorské dvojice pod ná-

zvem *Hra na Pohádku máje* (1991) pro Hudební divadlo v Karlíně, kde se stal Pospíšil porevolučním ředitelem – krátce nato se pod názvem *Pohádka máje její „činoherní“* verze hrály v Mostě, Českém Těšíně a v činohře ND Brno. Poslední tři muzikály vznikly se značným odstupem pro Městské divadlo v Brně a vykazují společné rysy: *Nana* (2005), *Červený a černý* (2007), *Divá Bára* (2012). Už časová césura naznačuje, že *Balada pro banditu* má s polistopadovými opusy autorské dvojice nejméně společného. Dokonce se zdráhám označit zbojnickou baladu, vlastně těch pár písniček, co nejlíp vyzní jen s kytarou, za muzikál. A nepovažuji za rozumné čestnat ji do současné muzikálové formy, jak se často děje buď v inscenaci, nebo přímo novým aranžmá či dokonce úpravou hudby. *Balady pro banditu* se po listopadu zmocnilo už čtrnáct činoherních souborů, do jejichž repertoáru přirozeně patří. Započítal jsem i výtečnou autentickou Morávkovu inscenaci na domácí scéně Divadla Husa na provázku (2005).

Také je namístě připomenout, že text *Balady pro banditu* „pokryl“ Pospíšil, Uhde nesměl publikovat, a Miloš Štědroň nevěděl, s kým na legendárním a vlastně naprosto výjimečném díle spolupracuje. Uhde vzpomíná, že mu Štědroň v dobré víře tehdy nabízel spolupráci! Ostatně stejně se sešli nad provázkovskou „operou“ *Fouché*. A později leccos plánovali, mezi jinými *Nanu*.

Nejdřív je text, pak muzika

Současník W. A. Mozarta Antonio Salieri napsal žertovnou operní disputaci *Prima la musica e poi le parole* – v opeře je důležitější hudba než text. V opusech Milana Uhdeho a Miloše Štědroneš je tomu obráceně. Jednak v žádném jejich díle nenacházím pasáže zdůvodněné hudbou a neumím si představit, jak Štědroň po vzoru operních skladatelů úkoluje „libretistu“ připsat árii nebo balet. A pak a hlavně – ve Štědroňově muzikálovém komponování neslyším ryze hudební jednotu, jeho partitury vykazují typické prvky scénické hudby, dotvářející literárně předurčené situace. Jeho hudba je i proto polystylová, jak reaguje na různé podněty a řeší různé situace, nemá aspirace vytvořit stylové koncizní uzavřené autorsky originální dílo. Štědroňova hudba zůstává vůči textu v nejlepší slova smyslu služebná, dotváří a povyšuje psané slovo. Je ovšem chytrá, poučená historicky i stylově, Štědroň nikdy nezapřel vzdělaného hudebníka a dokonce muzikologa. A také se nikdy nebal sklouznout k motivům, zvláště melodiím, až laciným, odpovídajícím běžnému muzikálovému zboží, ovšem zase s lišácky přimhouřenýma očima. Prostě se volně inspiroje podle potřeby, není nijak úzkostlivý ve stylu, důležitější pro něj je hudební vyjádření fráze, věty, myšlenky, situace. Jenže zase ne tak důležité, aby jen ilustroval, jen dramatoval, aby si s nimi nehrál.

V *Naně* psal Štědroň pasáže operetní, ostatně začíná se přímo parodií Offenbachova *Orfea v podsvětí*. Štědroň si potouchle hrál s libivými melodiemi, aby je vzápětí zlomil do sentimentálního podkresu dialogů klavírem, záhy ostře stříženou krátkou odrhovačkou. A tak dál, nechybí pasáže odněkud z šantánu a kabaretu ani nápodobou kostelních varhan.

V *Červeném a černém* zní renesanční motivy, které se v *Naně* jen mihly. Hudba lavíruje mezi drobnými popěvkami, zhudebněnými promluvy a muzikálovými písněmi, neobvyklé intonace nejsou interpretačně jednoduché, což se na provedení bohužel projevilo. Z oněch tří muzikálů pro Mošu je to myslím Štědroňova nejambicióznější partitura, originální struktura hudby přesně odpovídá drobným filmovým střihům situací, do nichž zasahují reálné i nereálné postavy, třeba Napoleona či Voltaira. Hudební pasáže jsou stejně jako repliky precizně formulovanými argumenty, nikoli hovorovým dialogem či písničkářením. Muzikál otevírá výrazná fanfára, zvuková ikona, svého druhu leitmotiv, který nenápadně prorůstá partiturou, aby ho naplno rozezpívala hlavní postava Juliána Sorela až v poslední písni před popravou.

Kontinuitu, počínající dokonce už *Baladou pro banditu*, lze však vysledovat v Uhdeho textech, které mimo jiné předurčují styl či žánr výsledného díla – *Balada pro banditu* je proto víc hrou se zpěvy než muzikálem, pokud tím označením rozumíme hudebnědramatickou skladbu, v níž se text s hudbou přirozeně prolínají, potřebují se vzájemně, a dramatické vrcholy patří hudbě. A to nepočítám s určitými muzikálovými idiomy, jimž první dvě muzikálová díla pro Mošu už vůbec neodpovídají, jakkoli s nimi oba tvůrci koketují. Je bláhové dohledat Štědroňovy inspirační zdroje, ale jasné jsou přinejmenším dva: opera v širokém spektru možností, jak je muzikolog Štědroň dobře zná, a pak svět předlistopadového Divadla na provázku, Josefa Berga a dalších. Geniální písničky *Balady pro banditu* Štědroň odvodil podobně jako kdysi činil EFB z autentických folklorních sbírek – proto se jejich prostřednictvím jakoby rozpomínáme na něco známého, proto obsahují přímočaré pojetí základních lidských hodnot, víry, zla, lásky, nenávisti, které tak zapůsobily dva roky před Chartou 77. Jako bychom šli se džbánem pro čerstvou vodu ke studánce. Písničky rychle zlidověly a ve své době se přiřadily k folku.

Parchant Brecht

Všechny Uhdeho muzikálové texty jsou v nejširším slova smyslu historické, vracejí se do minulosti, aby se ostře vyslovily k současnosti: *Balada pro banditu* byla výkřikem svobody v době normalizace, *Červený a černý* vzestupem a pádem schopného, a proto krajně nebezpečného kariéristy, *Nana* tragickým po-

kusem udržet si lidskou důstojnost. Na to bezprostředně navazuje i *Divá Bára*, proti *Naně* čistá duše, na níž neomalené útočí komunita vesnice ne pro tmářské předsudky, jako u Boženy Němcové, ale pro fašistické a rasistické sklony. *Bára je židovka, je disidentka, je svobodně myslící člověk a krásná holka, která nechce dávat každému*, potvrdil autor. Proto se ani náhodou neodvolává ke známému filmu, který příběh romantizoval, idealizoval a v němž upěl předech poválečné ideologie. *Divou Bárou* si Uhde vyřizuje účty s nejtemnějšími pudy současné společnosti, která by si ráda udělala svůj pořádek – a šla by přes mrtvoly, jako v minulém století. Z hořící mánice nezachrání Báru myslivec, drsný lynč vesničákům rozmluví starosta s farářem a oba mlčením musí útekem ze zfašizované komunity zachránit holý život.

Uhde prostě píše muzikály v zásadě stejně jako jiné dramatické texty, jen v nejnutnější míře je podřizuje muzikálové technologii. A protože Miloš Štědroň Uhdemu přitakává, v jejich muzikálech chybějí ryze

muzikálové scény, řečeno s Ivo Osolobě – prostředně a materiály působivé samy o sobě, zpěvy a tance, efektní finále. Až do *Divé Bary* jsou proto jejich opusy jaksi asketické, přísné, víc literární než múzické.

V obraznosti, nepopisnosti a věcnosti Uhdeho texty vycházejí z poetiky Bertolta Brechta. Nenechme se mýlit nálepkou antibrechtovce, kterou si Uhde sám přilepil jedním odborným pojednáním: nesnáší Brechtovo poučování diváků a jeho samého považuje za prohaného parchanta – mluví mi z duše. A pak, odhaduji, se tím postojem vyrovnává s brněnským „brechtováním“ a možná se svým mládím, kdy se na Brechtovi, jak sám poctivě přiznává, vyučil. A také těžko by tak zřejmou věc tutlal. Ostatně muzikálová forma obecně má blízko k „epickému“ vyprávění příběhů, a dokonce v těch nejlepších případech nechybí poslání. A málo platné, jakkoli se tomu Uhde brání, zůstává tak trochu brechtovským moralizátorem,

kteřý sice nekáže pravdu tak plakátově jako Brecht, nicméně provokativně si stojí na svém etickém stanovisku. Dokonce se dá říci, že Uhdeho zásadní modernistické stanovisko se trochu rozchází se Štědroňovým postmoderním či postmodernou poučeným.

Divá Bára trochu jiná

Hudba *Divé Bány* doznala proti předchozím opusům citelné změny, které přisuzují Leoši Kubovi coby spoluautorovi partitury. Na předchozích muzikálech Štědroň s Uhdem se podílel jako aranžér i hudebním nastudováním. Partitura *Divé Bány* je oproti předchozím vylehčená, lze zaslechnout vtipnou citaci klasiků i populáru, víc se pracuje s krátkými i delšími mezihrami coby významovými „replikami“ orchestru nebo příležitostí k tanečním kreacím. Melodika se zjednodušila, využívají se v nečekané míře melodicko-rytmické modely „spotřebních“ muzikálů i překvapivé obraty, které hudbě dodávají atraktivitu a trochu pochybnosti, jestli už nejsou za únosnou hranou líbivosti. Ve scéně v hospodě zazní parafráze vesnické dechovky. A také je partitura pestřejší emocionálně, od odrhovaček po lyrické zpěvy, zazní i rockové názvuky. Hudba se víc prosazuje sama o sobě. Poprvé od *Balady pro banditu* se tu usiluje o hit, například písní o kapkách vody, která pro tvar muzikálu není úplně nezbytná, nebo podobnou o jediné černé ovci ve stádu ovcí bílých, která zároveň vyslovuje posláni. Nechybí finále. Odhaduji, že *Divá Bára* bude vůči divákům vstřícnější než předchozí díla.

Je přinejmenším zvláštní, že ani jeden ze tří muzikálů Uhdeho a Štědroň nереžíroval Stanislav Moša nebo někdo ze stálých zavedených režisérů Městského divadla. Dokonce vždycky nastoupili režiséři v kontextu Mošova divadla nečekaní a vý-

sledný tvar to ovlivnilo: Petr Kracik vedl *Nanu* příliš činoherně, Juraj Deák sehrál muzikál *Červený a černý* jako brechtovské divadlo na divadle. Oba podtrhli spíš to, co díla odlišuje od muzikálového normálu. V Brně debutující Juraj Nvota prospěl *Divé Báře* už prázdným vzdušným jevištěm s dřevěnou šikmou, na níž před diváky obnažil jednání herců. Andrea Březinová je ideální Bárrou, živočišně spontánní, upřímnou, která už svou existenci, jinakostí provokuje nasupené okolí. Ostatní hrají přesně trochu „brechtovské“ figurky. Především však Nvota vylavíroval činohru s muzikálem a přidával místa baladická a folklorní, ne tak eticky čistá jako kdysi, spíš lehce humorná. Baladou však dílo je už sevřeným tvarem a poetičností.

Úvaha by mohla a měla pokračovat k další jevištní tvorbě Miloše Štědroň i Milana Uhdeho, neboť ta s jejich muzikálovými opusy přímo souvisí. Včetně „*Leoše*“ v Huse na provázku. Ostatně Milan Uhde si muzikálové psaní pochvaluje a rozhodně v něm chce pokračovat.

Josef Herman, Divadelní noviny 8/2012

DIVÁ BÁRA Z MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO – NESPOUTANÁ, ŽIVELNÁ A DIVOKÁ

Božena Němcová a její *Divá Bára* se staly prozatím nejnovější inscenací na prknech Městského divadla Brno. Osvědčená dvojice tvůrců Uhde – Štědroň k sobě přidali jako spoluautora hudby Leoše Kubu a vytvořili pozoruhodný a možná trochu netradiční muzikál o nebojácné dívce Báře, která se nebojí noci, blesku ani tlaku okolí tehdejší doby plné konvencí.

Kdo chce s vlky býti, musí s nimi vřít

Autoři muzikálu se příběhu slavné spisovatelky v zásadě drží, ale v jejich podání je příběh poněkud

VÝJIMEČNÝ ROČNÍK 2011

VINIUM®
Velké Pavlovice

Již 31 medailí
VINIUM s. r. o. - 2012 - Velké Pavlovice

vina z Moravy

www.vinium.cz

Petr Ulrych, Stanislav Moša

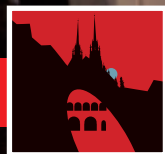
KOLOČAVA

Foto: Jari Kratochvíl

30. ČERVNA 2012

BISKUPSKÝ DVŮR

více stravitelnější pro dnešního diváka. Nebere si servítky o mezilidských vztazích, církvi nebo obecní politice. Naopak tato témata ještě rozvíjí a s parodickou lehkostí se navází do „venkovských“ autorit zmítaných tlakem okolí a city k blízkým. Aktuální téma refrénu: „*Kdo chce s vlky býti, musí s nimi vyti...*“ zde vynívá s ještě větší naléhavostí.

Bára je zde vykreslena jako nepochopená tvrdohlavá dívka, která selským rozumem brojí proti stádovosti davu, intrikám a lidské hlouposti. Strět generačních postojů a společenských norem se pere v husté polévce s romantickým nádechem na rytmech muzikálu. Atmosféru dokresluje lidová muzika a dobové venkovské kostýmy, a to vše ve výborné choreografii Hany Litterové.

Divoženka Bára a ti druzí

Bára v podání Andrey Březinové srší živočišností, nespoutaností a je ve svém projevu nadmíru přesvědčivá. Svým šarmem a hereckým i pěveckým výkonem jasně dokazuje, že volba hlavní představitelky byla skutečně namísto. Březinová ve své první velké herecké příležitosti obstála na výbornou. Asi nejsilnějším pěveckým zážitkem je duet Báry s Eliškou nebo pěvecká sóla Ladislava Koláře.

Aleš Slanina, který zde ztvárňuje labilního Pavla, se také popral se svou rolí bravurně. Slanina působí jako dokonalý prototyp záporných postav, i když zde je jeho role spíše tragikomická. Intrikánský Starosta (Igor Ondříček) s Farářem (Jan Mazák) se rolí vychytralých vesnických autorit (kam vítr, tam plášt) zhostili rovněž obstojně. Správce Sláma (Viktor Skála) je nezapomenutelný ve svém opileckém tanečném při cestě z hospody. Vojtěch Blahuta (Ondřej) ve své prostotě a nevinosti mile překvapí.

Texty některých písní s komickým nábojem si divák zamiluje, stejně tak i husí sbor nebo stádo bílých ovcí s jednou černou. Tato symbolika názorně popisuje, oč v ději běží. Po stránce kostýmů si divák prostě užije jedinečnou hravost Zuzany Štefunkové – Rusínové. A nejmantičtější scéna je bezesporu ta s „divou“ Bárou a myslivcem na hospodské zábavě. *Dívá Bára* autorů Štědroň, Uhdeho a Kuby je spíše než oddechovou, humornou záležitostí lehce morální sondou, která nabízí zamyšlení na aktuální témata. Ale dojde i na humor a lásku, a to vše v příjemných melodiích. Určitě stojí za viděnou...

Kateřina Šebelová,

www.velkaepocha.sk, 28. 3. 2012

DIVÁ BÁRA ZAÚTOČILA NA BANDITU. V MUZIKÁLOVÉM SOBOJI OBSTÁLA

Městské divadlo Brno láká na nový muzikál *Dívá Bára*. Duo Milan Uhde a Miloš Štědroň přepracovalo klasické dílo na originální muzikálový počín.

Vtipné texty a dialogy dostaly publikum do kolen. Dramatik Milan Uhde a hudební skladatel Miloš Štědroň opět spojili své síly. Na konci března uvedlo Městské divadlo Brno premiéru nového muzikálu *Dívá Bára*. S každým novým projektem dvojice Uhde-Štědroň publikum čeká na zopakování neopakovatelného úspěchu *Balady pro banditu*.

Bylo tu, není tu. Balada pro banditu je tu stále

Dívá Bára sice slavnějšího muzikálového bratra nepřekonala, ale postavila se mu se ctí. Představení bylo koncipované jako drsnější adaptace klasického díla Boženy Němcové. „*Divou Báru nelze převrátit naruby ani levně parafrázovat. Konflikt jsem ale zkusil přitvrdit. U Boženy Němcové je to poloidylka,*“ komentoval svůj autorský záměr Milan Uhde.

Divá Bára se statečně pere s muži i životním osudem

Příběh vypráví o životě venkovské dívky Báry v podání Andrey Březinové, která naráží na nenávisť pověřivých vesničanů. Nebojácnost a divý vzhled Báry jsou jim proti mysli. Když se Bára, převlečená za strašidlo, rozhodne vymanit kamarádku Elišku z domluveného sňatku, vesničané ji potrestají nocí strávenou v márnici. Nakonec ji však vysvobodí tajemný myslivec a příběh končí happy endem.

Konec idylky v Čechách

Myšlenka, že povaha člověka nesouvisí s jeho vzhledem, je v podání Němcové skutečně obalená do vesnické idylky. Muzikálové podání *Divé Bány* přitvrdilo jak v příběhu, tak i ve scénickém a kostýmním zpracování.

„*S výtvárnici Zuzanou Štefunkovou-Rusínovou jsem se domluvil na tom, aby návrhy kostýmů a masek vypracovala tak, že když se Bára objeví u hřbitovni zdi, musí se jí obecenstvo leknout. Má to být výjev jako z hororu a Báře za to hrozí lynč,*“ vyjádřil se Uhde. Z rozrušeného lynčujícího davu šla hrůza a scéna na hřbitově byla skutečně efektní. Přesto se diváci celou dobu hlasitě smáli.

Dvě brněnské legendy Uhde a Štědroň

Dramatik Milan Uhde a skladatel Miloš Štědroň patří mezi klasiky muzikálu. Na společném kontě mají například muzikály *Nana* a *Červený a černý*. Jejich nejslavnější dílo *Balada pro banditu* na motivy Olbrachtova Nikoly Šuhaje loupežníka se dodnes hraje v brněnském divadle Husa na provázku. Dočkal se i filmového zpracování s Miroslavem Donutilem v hlavní roli.

Uhdeho umění spočívá v tom, že dokáže napsat dramatický příběh, a přesto pobavit. Za významného příspěvní Štědroňovy osobité hudby a režie Juraje Nvoty dokázal téma zpracovat tak svérázně, že se lidé v hledišti nestačili divit.

Vtipné lidovky rozesmávaly publikum od začátku

až do konce, tanec hus a ovcí skvěle navodil atmosféru vesnice. Vrcholem představení byly bezejmenné hlášky faráře v podání Jana Mazáka.

„Pro Faráře jsem napsal píseň, kterou mně možná bude někdo mít za zlé. Její refrén zní: *Kdo chce s lidmi býti, musí s nimi žítí, kdo chce s vlky žítí, musí s nimi výtí. Je to vlastně tak trochu farář - populista, ve skutečnosti prototyp současného politika,*“ popsal Uhde postavu faráře.

Narážky na současnost se v inscenaci objevily několikrát. Sedlák si stěžoval, že mu pojišťovna neproplatila zapálenou stodolu, správce rozdával šeky, ptáci pomřeli na ptačí chrípku. Nenápadné propojení s realitou dnešní doby přiblížilo publiku dobu Boženy Němcové bez toho, že by ji nějak parodovalo.

Hit typu *Bylo tu, není tu* z *Balady pro banditu* se sice nekonal, ale originální vesnické odrhovačky by za pár let klidně mohly zlidovět. Tento pocit v člověku vyvolá málokterý autor. I proto je dvojice Uhde a Štědroň dnes už zárukou kvality.

Nela Armutidisová, www.topzine.cz, 10. 4. 2012

POPUMUZIKÁL O ŽENSKÉM PAPEŽI

Proslulé muzikály superlativů a domácí novinky vystřídal na jevišti Městského divadla Brno popmuzikál, prakticky popopera, na jaké jsme zvyklí spíš z pražských soukromých jevišť. Ne tak jalová a podbízivá, obsahuje mluvené scény po vzoru klasického muzikálu, nicméně v zásadě je z rodu historických velkomuzikálů námětem, barvitým příběhem i hudebním jazykem.

Někdy kolem roku 855 př. n. l. na papežský stolec dosedla žena, vládla snad měsíc, a když na veřejnosti porodila dítě, ukamenovali ji. Zřejmě spíš legenda, historikové se dodnes nedohodli, hlavně že nad ní lze sklenout barvitý dojmavý příběh. Dennis Martin napsal muzikál *Papežka* (*Die Päpstin*) podle stejnojmenného románu Donny W. Crossové

z roku 1996 prakticky sám, jen na libretu spolupracoval Christoph Jilo. Rozvedli historickou příhodu o zpola pohanském původu Jany kdesi v severských krajích, o tajemném léčitelství, jemuž se naučila od matky a z řeckých spisů, o její cestě za vzděláním v mužském přestrojení až po zvolení papežem a tragickou smrt. Podle zákonitostí popmuzikálu zdůraznili střet s koncentrovaným zlem úlisných římských patriciů a velkou tragickou lásku Jany ke statečnému válečníkovi markraběti Geroldovi. Nešlo jim ale jen o historické atrakce, v příběhu se vede genderová disputace o podřízení žen mužům, o mocenských intrikách, o srážce lidské moudrosti s lidskou hloupostí a mocichtivostí. A samozřejmě se nekončí happy endem.

Příběh se proplétá řadou situací, než doputuje středověkou Evropou do papežského Říma. Jeho vyprávění přímočarým popisem událostí je nejprůkaznějším spojením s žánrem popopery, spolu s analogicky narativní hudbou, melodickou, efektní, která rozvádí provařené melodické a rytmické modely občas velmi plytké. Dennis Martin je však naplnil většinou vkusně, s názvuky na středověkou hudbu a místy se schopností charakterizovat postavy a situace. A také písňové texty napsal vtípně, soudě podle jejich českého překladu Mikuláše Bryana, jenž je vybavil humornými i vážnými postřehy a obrazy a přesně dodržel jejich hudební frázování. Paráda, žádné rýmovacíky typu láska – páska.

Stanislav Moša režíroval už světovou premiéru díla v německé Fuldě (3. 6. 2011), což dosvědčuje renomé brněnského Městského divadla v muzikálové Evropě. Brněnské uvedení je replikou původní premiéry, na níž se za českou stranu podílela i kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová. Hudební nastudování je však ryze domácí, Dan Kalousek s Ondřejem Tajovským vypracovali hudební čísla sice efektně, ale především coby klíčový prostředek vyprávění příběhu. Ve Fuldě zněl doprovod z nahrávky, pro brněnské uvedení dílo skvěle instrumentoval Igor Vávra, orchestr přerůstá v dramatickou součást inscenace, čemuž velmi napomohlo zdůraznění klavíru. Brněnský soubor může na úrovni obsadit všechny role, včetně dětských, klíčových je pět: Janu jako prostou dívku působivě zpodobnila Svetlana Slováková, Ladislav Kolář uměřeně sehrál moudrost řeckého učenice Aeskulapia, Robert Jícha Janina milence Gerolda omezil na chlapácké vystupování. Moša dbal především na nesentimentální věcné vyprávění příběhu, aniž by upozadil emoce postav – každá je toužícím a trpícím člověkem, přes propast staletí vlastně současníkem. A o to jde! Muzikál se v Německu stále drží v popředí zájmu, v Brně zřejmě uspěje také.

Josef Herman, Divadelní noviny 4/2012

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán

BARON TRENCK

aneb
PER PROCELLAS AD PORTUM

Režie Stano Slovák

Premiéra výpravné legendy se zpěvy 23. června 2012

BISKUPSKÝ DVŮR

23. - 28. ČERVNA A 6. - 8.

ČERVENCE 2012

ZDENĚK JUNÁK: JÁ MÁM BRNO RÁD

Čerstvý šedesátník, herec Městského divadla Brno Zdeněk Junák vystudoval na brněnské JAMU obor činohra a muzikál v roce 1974. Po ročním epizodním působení v Divadle pracujících ve Zlíně přešel do souboru Státního divadla v Brně, kde působil sedmáct sezon v letech 1975 – 1992. Od tohoto roku je členem Městského divadla Brno, takže letos oslaví dvacáté výročí v tomto divadelním angažmá. Za téměř čtyři desetiletí herecké práce ztvárnil na divadle desítky skvělých rolí a asi by nebylo spravedlivé některou z nich povyšovat nad ostatní. Jednu životní roli však Zdeňkovi Junákovi nabídl brněnské studio České televize v seriálu *Četnické humoresky*. Jeho hluboce lidský praporeček Ambrož velkou měrou přispěl k obrovské popularitě tohoto seriálu u nás i v zahraničí. Kromě divadla se Zdeněk Junák věnuje také dabingu, kde svůj hlas propůjčil například Seanu Connerymu, Alanu Aldovi nebo Gérardu Depardieu. Zdeněk Junák také skvěle zpívá, a to nejen v divadelních muzikálech, ale i v hudebním uskupení Vinařští romantici. Dvojnásobného jubilanta v životě i v angažmá jsme se zeptali na pár otázek.

Loni na Mikuláše jste oslavil šedesátku. Je to pro vás významný milník, vhodný k bilancování?

K bilancování? V žádném případě. Na odpočinek se zatím nechystám a někde jsem četl, že život začíná po šedesátce. Tak sem s ním.

Vraťme se ale o pár desítek let zpátky. Jak se dítě z exaktně zaměřené rodiny dostane ke studiu herectví?

Absolutně náhodou. To jsem se jednoho dne roku 1969 ocitl ve vrátnici tehdejšího Divadla bratří Mrštíků, dnes Městského divadla Brno, s doporučujícím dopisem pro člena tehdejšího souboru, vynikajícího herce Stanislava Zindulku. Ten dopis byl od jeho kamaráda, také herce, člena divadla v Hradci Králové pana Miroslava Suchého a já byl pln očekávání, jak to dopadne. A ono to dopadlo. Od té doby jsem zde, akorát jsem si na rok odskočil do divadla v Gottwaldově – dnes Zlíně a potom na jeden rok na vojnu do Prahy. A pak na celých 17 sezon do Mahenovy činohry tehdejšího Státního divadla Brno. Letos to bude plných 20 let, co jsem v Městském divadle Brno. Ale původně jsem chtěl být advokátem.

O studiu na JAMU se vyprávějí legendy. Jaké bylo pro vás?

Studium bylo pro mě úžasné. Pro kluka z prťavého městečka bylo Brno jako New York, těch hospůdek a fešáckých slečen, a úžasní spolužáci. A profesorský sbor? Jedna osobnost vedle druhé. Známé herecké osobnosti z televizní obrazovky a taky z filmu. A maminka s tatínkem z dohledu a život na studentské koleji, no, prostě paráda. A legendy? To nejsou legendy, to byla skutečnost.

Sedmáct let hereckého života jste strávil v tehdejší Státním divadle a už dvacet let hraje v Městském divadle Brno. Můžete obě angažmá srovnávat?

No, srovnávat angažmá, to bych mohl, ale nechci. Ono každé angažmá vám něco dá a taky něco vezme. Těch 17 sezon v „Mahence“ bylo nádherných a nezapomenutelných. A teď, v „Městském“ už 20 let prožívám úžasnou renesanci své, nejen herecké práce.

Nemrzí vás, že na úkor mnoha vašich skvělých divadelních postav si vás celý národ navěky ztotožnil s praporečkem Ambrožem z Četnických humoresek?

Naopak, jsem potěšen, že díky Pepovi Ambrožovi jsem se dostal do téměř všech domácností v republice a i na Slovensku.

Při vzpomínání na Četnické humoresky nejde nezapomenout na vašeho kolegu a kamaráda, skvělého herce Erika Parduse. Jak moc chybí vám a jak moc chybí divadlu?

Promiňte, ale na tuto otázku vám neodpovím. Je to stále živé. Promiňte.

Kromě herectví a dabingu se také věnujete zpívání. Skvěle jste interpretoval písně Vladimíra Vysockého a dnes působíte v uskupení Vinařští romantici. Zpíváte moravské lidové písně, je to jakýsi návrat ke kořenům?

Vinařští romantici – mnozí to komolí a říkají nám Vinní romantici – to je moje oáza klidu, pohody a dobré nálady. Prostě můj velký relax. A zpívání? Vždyť jsem se narodil ve sklepě. A jako návrat ke kořenům – tak bych to zrovna nenazýval – prostě naše lidovka, to je jako pro černého Američana jazz. A já jazz miluju.

V životě snad všech umělců nastane chvíle, kdy řeší, zda neodejít do Prahy. Měl jste také takové dilema?

Víte, co se o mně říká v Praze? Vůbec nic!!! Tak co bych tam dělal.

Co byste Brnu poprád o budoucna? Co všechno by se mělo zlepšit, aby bylo pořád městem našich srdcí?

Já mám Brno rád, opravdu mně přirostlo k srdci. A taky už jsem tady nějaký ten pátek, jak se říká. Já přeju Brnu větší hrdost, větší sebejistotu, větší drzost a průbojnost, větší furiantství. Ať si konečně pořádně bouchne do stolu a přestane platit, že z Brna do Prahy je to kousek, zatímco z Prahy do Brna setsakramentsky daleko. Tož tak!!!

Váš Zdeněk Junák

*Rozhovor připravily Lenka Pazourková, MdB
a Alena Štěpánková,
Brno Business & Style 1/2012*

DIVÁ BÁRA:

JAKO KLASICKÁ ŠPRTKA Z GYMLU JSEM NA JAMU NARAZILA

Ve čtyřiařicetileté době si vyzkoušela svou první hlavní roli. Pro lidi z její branže je to věk prý tak akorát.

Jako malá nikdy nesnila o tom, že jednou bude zpěvačkou nebo herečkou. A dnes je obojím. Nebýt náhody, která ji k hraní dovedla, věnovala by se dnes Andrea Březinová studiu historie. Ačkoli získala hlavní roli v inscenaci *Divá Bára* a hraje jednu z největších rebelek českého literárního světa, není výbušná ani hádavá a snaží se jít cestou nejmenšího odporu.

Ríkáte o sobě, že vám trochu chybí sebedůvěra. Čím to, že jste se dokázala prosadit až do hlavní role muzikálu?

Pošťouchl mě Ladislav Kolář, který vedl muzikálové kurzy, které každoročně pořádá JAMU. Přestože jsem dávala přednost zpěvu, řekla jsem si, že to zkusím, a kombinace tance, herectví a zpěvu mě nadchla. Na kurzy mě přihlásila maminka. Když jsem tam byla podruhé, pan Kolář mi navrhl, jestli nechci zkusit přijímací zkoušky na JAMU. Byla jsem teprve ve třetím ročníku na gymnáziu, takže jsem měla trochu obavy, jak to zvládnu. Štěstí mi ale šlo naproti. Kdyby mě tehdy pan Kolář nepošťouchl, nezkusila bych to. Moc si nevěřím.

Co bylo na začátku cesty na muzikálová prkna?

Bylo to docela legrační. Jako malá jsem nikdy nechtěla být herečka nebo zpěvačka. Chodila jsem sice na základní uměleckou školu zpívat a líbilo se mi to, nechtěla jsem se tím ale živit. Bavila mě spíš historie a dějiny umění, tedy humanitní vědy. Dokud mě maminka nepřihlásila na zmíněný kurz.

Jak byly začátky na JAMU těžké?

Bylo to hodně náročné. I v tom, že jsem se předtím nikdy neučila tančovat. Na oboru muzikálového herectví tance bylo pochopitelně hodně, od baletu přes jazz po moderní tanec, step a akrobacii. Neměla jsem žádnou průpravu, takže to bylo těžké. I v herectví jsem musela všechno dohánět. Snad jen u zpěvu jsem si myslela, že budu mít vůči ostatním náskok, ale nebylo to tak. Konkurence byla veliká. Hodně mých spolužáků bylo z konzervatoře. Ale jejich náskok se pro mě stal motivační a touhou být lepší a vyrovnat se jim. Pro mě ta škola určitě tedy zbytečná nebyla. Naučila jsem se tam mnoho.

Stalo se vám někdy, že jste během studia zapochybovala o své volbě?

Hodně často. Hlavně během prvního ročníku. Absolvovali jsme první předváděčky v tanci, herectví i zpěvu a s tím i první hodnocení. Já jako klasická šprtka z gymplu, zvyklá, že se dá všechno naučit, jsem narazila. Tady to nešlo. To se nenaučíte za jeden den, vývoj jde postupně. Když jsem viděla, jak jsou ostatní šikovná a mně to nešlo, tak jsem pochybovala, jestli jsem si vybrala dobře. Člověk se taky musí naučit přijímat kritiku. Vstřebávat ji a pracovat s ní.

Jak jste na tom s trémou?

Asi jako většina ostatních lidí z téhle branže. Tréma je vždycky, zvláště třeba před premiérou. I s ní se ale člověk nakonec naučí pracovat. Dnes už mně stačí pár minut

Milan Ujde, Miloš Stědroní, Leoš Kuba: **DIVÁ BÁRA**

Jaroslav Voštvý: **TRIV TOM**
Willy Russell: **POKREVNÍ BRATŘI**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vásenky, plakáty, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

František Vondráček: **MOUŽIS**

M. Dvořák, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Bleniek,
H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRASKA A ZVÍŘE**

Andrew Bovell: **VYKRÍKY DO TMY**

Frank Wildhorn, Leslie Briceuse: **JEKVIL A HYDE**

William Shakespeare: **ZKROCCENÍ ZLE ŽENY**

Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Pierre Cornelle: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
 komerční odd.: +420 533 316 410
 e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
 vhodíte, prosíme, do anketní schránky
 u pokladny divadla nejpozději
 30. 11. 2012

Jméno: .....

Adresa, (e-mail): .....

na jevišti, abych věděla, že to zvládnu. Důležitá je nejen spolupráce s dalšími herci, ale také vazba na publikum. Když se jim to líbí, je to cítit.

Jak jste se dostala k hraní v Městském divadle?

Ve třetím ročníku na JAMU už člověk přemýšlí, jak se bude profilovat. Já jsem se rozhodla vzhledem ke svému oboru jít na konkurz do Městského divadla. V oblasti muzikálu je to jediná volba. Konkurz byl do muzikálu *Bídníci*. Úspěšně jsem ho zvládla a přijali mě jako externistku. To byly moje první zkušenosti. Potom jsem hostovala v dalších kusech, například v *Evitě*, *Mozartovi!*, *Baladě o lásce*. Když jsem končila školu, zašla jsem za panem ředitelem Mošou, jestli by byla možnost nabídky angažmá. Ta možnost byla a já se ani minutu nerozhodovala.

V Divě Báře máte svou první hlavní roli. Jak se vám hraje?

Je to moje první velká příležitost. Tu člověk musí využít, užít, protože druhou šanci nemusíte dostat. Bude to znít asi podivně a možná jako klišé, ale hodně jsem o té roli přemýšlela. Snažila jsem se na ní pracovat tak, aby měla nějaký vývoj. Aby se ukázalo více jejich povahových vlastností a lidských stránek. Četla jsem povídku a viděla jsem její filmovou podobu. Ale naše divadelní zpracování je trochu jiné, takže jsem nechtěla být zase moc ovlivněná konkrétním vzorem. To je docela těžké, svádí to k napodobování.

Jaká je „vaše“ Bárá?

Je ostřejší ve svém vzdor. Je blíže dnešní době. Sama ta povídka už ve své době byla hodně kontroverzní. Ukazovala vzdor ženy, jejíž místo bylo striktně dané v domácnosti. Osobně Bárú chápu jako normální holku, která se jen narodila ve špatné době. Kdyby se narodila dneska v podobě, v jaké jsme ji nechali ožít v divadle, nikdo by se nad ní nepozastavoval. Dnešní mladí lidé jsou lehce drzí, mají

ostré lokty a nebojí se říct svůj názor. Snažíme se ukázat, že pokud se člověk postaví konzervativní společnosti, musí nutně dopadnout špatně.

Jaká jste vy? Máte s Bárrou třeba společné rysy?

Nějaké společné rysy asi máme. Ale já nejsem takhle divoká a horkokrevná. V životě jsem spíš diplomatická. Zbytečně se nehádám a nepouštím se do konfliktů, pokud se nejedná o životně důležitou věc.

Máte strach postavit se za svůj názor?

To určitě ne. Jen nemám potřebu přít se s lidmi, se kterými to nemá cenu. Když vím, že by můj názor vedl ke zbytečnému sporu, raději mlčím. Nejsem typ, co se rád hádá a vyžívá se v křiku. Tomu se raději vyhýbám.

Máte nějakou vysněnou roli?

Moje srdce bije pro muzikál. Jakákoli muzikálová role se mi zdá krásná. Ale člověk

je samozřejmě omezen hlasovým rozsahem a za-
barvením. Můj oblíbený muzikál je například *Wic-
ked*, který se u nás zatím nehrál.

**Umíte si představit, že byste se živila nějakou
jinou prací? Že byste třeba pracovala v kance-
láři?**

Asi ne. Divadlo mě naplňuje. I díky kolegům a ve-
dení divadla. Myslím, že naše je to nejlepší muzi-
kálové divadlo v Česku. Troufám si tvrdit, že co se
týče muzikálu, máme vyšší úroveň než pražská di-
vadla.

**Takže za budováním kariéry se do hlavního
města nechystáte?**

Není důvod. Navíc jsem rodilá Brňáčka, svoje
město mám opravdu ráda. Mám tu celou rodinu,
a i kdybych se profesně ocitla v Praze, cítím, že
tvořit chci tady. I když je velmi důležitá konfron-
tace i s jinými úrovněmi, člověk by na sobě měl ne-
ustále pracovat. Pořád je co zlepšovat.

Andrea Březinová

- Narodila se v roce 1987
- Vystudovala JAMU, obor muzikálové herectví
- V Městském divadle působí od roku 2010
- V muzikálu *Divá Bára* hraje hlavní roli

Kristýna Malíková, MF Sedmička, 19. 4. 2012

MARY POPPINS ZPÍVÁ DOBRĚ

I Z NAHRÁVKY

Speciální zvukovou edici rozšířilo nyní Městské di-
vadlo Brno o nové CD s písničkami ze zdejšího
muzikálového hitu *Mary Poppins*. Kouzelnou lé-
tající chůvi si tak nyní mohou zájemci poslechnout
privátně doma – samozřejmě v českém překladu
Jiřího Joska.

Je to skutečně už úctyhodná řada, v níž si divadlo
na Lidické ulici v Brně pořizuje zvukové otisky
svých hudebních inscenací. Nebude od věci připom-
nout, že se začalo už před dvěma dekadami.
V roce 1991 byl pořízen záznam hudebních čísel
z inscenace *Sny svatojánských nocí* a o té doby
vydalo divadlo už nepočítaně desek. Vyšly kupří-
kladu známé muzikály *Bastard*, *Šumař na střeše*,
dále třeba *Nana* nebo nesmírně populární *Kolo-
čava*, která nebyla jenom nahrávkou, ale i jakousi
legitimní dlouhohrající deskou Petra Ulrycha
a jeho bandu.

Není potřeba zdůrazňovat, že jde o velmi praktic-
kou, užitečnou a vlastně i komerčně nezanedbatel-
nou službu divákovi, který si tak může zážitek
ze svého oblíbeného muzikálu vlastně prodloužit
a dle libosti opakovat. Je jasné, že tímto obchodem
si Městské divadlo Brno tuží řady svých fanoušků,
navíc hudební nosiče jsou v muzikálovém světě na
západ od našich hranic jenom jedním z mnoha
způsobů, jak o sobě dávat inscenace vědět. Servis,
jaký čeká divákova třeba v německy mluvících ze-
mích, je tady stále ještě nedostížný. Marketing hu-

debních inscenací tam netvoří pouze reklama srov-
natelná s kobercovým náletem, samozřejmostí
jsou vedle desek také nejrůznější upomínkové
předměty v podobě odznáčků, triček, tašek, par-
fémů, cukrovinek a kdovíjaké ještě. Při návštěvě
muzikálu *Papežka*, který nyní připravují v Brně,
mi v malebném německém městečku Fulda vyra-
zilo dech, když jsem viděl šperky inspirované mu-
zikálem ve zdejším klenotnictví.

Je tedy jasné, že hudební ediční řada Městského
divadla Brno je nejen bezmála povinnou službou
zákazníkům, ale také opravdu úctyhodnou off na-
bídkou divadla. I když je možné si představit, že
ne všechna autorská práva (mám na mysli celosv-
ětové muzikálové hity) umožňují zcela automatické
a lehké vydání zvukového nosiče.

A to prosím pod letopočtem 2011 proběhl pod
střechou Městského divadla Brno podobný křest
hned dvakrát. Už počátkem března na Hudební
scéně divadlo pokřtilo dvojCD s vlastní nahrávkou
jednoho z nejslavnějších světových muzikálů *Les
Misérables (Bídníci)*. Hlavními kmotry byli he-
rečky Hana Holíšová a Markéta Sedláčková a di-
rigent Dan Kalousek. Podruhé se jednalo o CD
neméně známého muzikálu *Mary Poppins*, jehož
křest se konal v polovině prosince na stejné scéně
při příležitosti sté reprízy této inscenace.

Diváci si tedy (na rozdíl od vzpomínaných muzi-
kálových produkcí v zahraničí) museli na svoji
hvězdu počkat, ale to čekání stojí za to. Nahrávka
Mary Poppins totiž vyznačuje stejnou vitalitu jako
stejnojmenná inscenace Petra Gazdíka.

Desce s jedenadvaceti hudebními čísly králuje he-
rečka Alena Antalová, která v inscenaci hraje
hlavní roli a na jejíž dvě alternantky tady zdá se
místo nezbylo. Jistý pěvecký projev s osobním za-
ujetím posluchače dostane třeba v písních *Téměř
ideální*, *Lžička cukru*, *Čím čimim* nebo ve slavné
písní *Superkalifradžilistikexpjalidózní*. Tady musí
hmidopíšský recenzent poznamenat, že v bookletu
v tomto tajemně zašmodrchaném, veledlouhém
a vlastně jenom příponou počestněm anglickém
slovku vypadlo písmenko d. Lze si dobře předsta-
vit, že by právě přebal CD obsahoval podobně
jako divadelní program také celé texty všech od-
zpívaných písní. Náklady nosiče by tento záslužný
dodatek nijak dramaticky nezvýšil. Tak či tak lze
gratulovat Městskému divadlu Brno k další hezké
desce. K čemu a jak jsou tyto nahrávky pro di-
vadlo užitečné, to jsem se snažil vyloužit výše, nová
deska *Mary Poppins* funguje ovšem nezávisle na
inscenaci. Jinými slovy: hudební kouzlo slavného
muzikálu dokáže tato nahrávka zprostředkovat
všem superkalifradžilistikexpjalidózně...

Luboš Mareček,

www.ceskatelevize.cz, 2. 1. 2012

Věhlasný baron Trenck, jeden z nejslavnějších vězňů brněnského Špilberku, byl mimořádně sugestivní, kontroverzní a rozporuplnou osobností – vzdělaný intelektuál, schopný válečník a přitažlivý muž na straně jedné, pudový násilník na straně druhé. Jeho životní příběh byl plný bitev, násilí, neustálé koketérie se smrtí a zároveň mnoha romantických milostných avantýr. Už za svého života byl zdrojem mnoha legend a mýtů, objektem oslavných vyprávění a písní stejně jako zuřivých pamfletů. Inscenace, která o něm vypráví, bude rovněž opulentní divadelní hostinou: výpravné kostýmy, bojové scény, duchaplné konverzace i komentující vstupy jarmarečního pěvce, to vše ve spojení s krásou historické architektury a volného nebe nad námi.

Režie inscenace se ujal Stanislav Slovák, scénografii vytvoří Jaroslav Milfajt, projekce Petr Hloušek, kostýmy Andrea Kučerová, hudbu Karel Cón a choreografii šermů a rvaček Josef Jurásek. V titulní roli barona Františka Trencka se představí jeden ze spoluautorů Petr Štěpán, jeho antagonistu ztvární Martin Havelka, který se ujme hned pětí rozdílných rolí (Mistr popravčí, Harumbaši, dvorní rada Haugwitz, maršál Kvehenueller a Opat kapucínů), Pěvcem, který bude celou inscenaci provázet lyrickými i jarmarečními songy, bude Jakub Uličník (který se sám doprovází na akordeon). Roli Trenckovy osudové ženy, císařovny Marie Terezie ztvární Hana Kovářiková, jejího manžela Františka Štěpána Milan Němec, její důvěrnici Karolínu Fuchsovou Irena Konvalinová, Trenckova otec a dvorního radu Chotka Zdeněk Junák a Trenckova sluhu Rottera Tomáš Sagher. V dalších rolích se objeví Patrik Bořecký, Jiří Horký, Zdeněk Bureš, František Horáček, Michal Isteník, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Dušan Vitázek, Martina Severová, Johana Gazdíková, Andrea Březinová, Svetlana Slováková a jiní. Premiéra inscenace proběhne na Biskupském dvoře 23. června 2012.

Po úspěšném pohádkovém muzikálu *Sněhurka a sedm trpaslíků* a dramatisaci ztřeštěné románové parodie pokleslých žánrů *Měsíční kámen* přichází autorský tým Stanislav Slovák – Jan Šotkovský – Petr Štěpán se svým třetím autorským počinem – a opět se pokouší o zcela odlišný žánr. Původní výpravné historické drama *Baron Trenck* vzniklé přímo pro jedinečný prostor Biskupského dvora (kde v letních měsících soubor MdB už podvkrát úspěšně uváděl několik svých inscenací) hodlá nejen využít jeho unikátních dispozic a magické atmosféry – přichází i s látkou, která se právě do jeho prostor nanejvýš hodí. Tělo hrdiny naší inscenace, legendárního vojevůdce rakouské armády Františka Trencka, totiž odpočívá jen několik desítek metrů od Biskupského dvora, v kapucínské kryptě kostela Nalezení svatého Kříže. Přes tuto takřka hmatatelnou blízkost dějin je však fabulace tvůrců volná a na osnově historických faktů vytváří vlastní verzi romantické legendy.

Pro fotografii na plakát jsme použili kostým z fundusu, ale na premiéře již Petr Štěpán v roli barona Trencka zazáří v nové uniformě.

Nebyla to lehká práce vytvořit neohroženého hrdinu, Petr Hloušek se při práci na vlajícím plášti barona opravdu nenužil.

Eliška Ondráčková a Zuzana Rusek měly co dělat, aby vytvořily důvěryhodnou představu Marie Terezie.

Jiří Machovi vám mávají z balkonu italské Mantovy (Tři v tom).

Nakoukl jsem do kukaně Michala Nevěčného, který to za oponou vše řídí.

Kristýnka Gašperáková zvesela oslavila v divadelním klubu v kruhu přátel narozeniny.

Hymnou v podání Jakuba Uličníka a Lukáše Vlčka začal galavečer Českého volejbalu.

STALO SE

Skleněné sošky (Moser) pro oceněné na podium přinášeli Michal Matěj s Denisou.

Mezi předávajícími byl i místopředseda senátu pan Přemysl Sobotka.

Humor obstarala populární blondýna Iva Pazderková.

Společný snímek oceněných volejbalistů a jejich trenérů.

Na zkušební 3 režisér Stanislav Moša piluje muzikál Pokrevní bratři – na snímku Andrea Březinová, Hana Holíšová a Jakub Przebinda.

Dušan Vitázek a Jiří Mach v jedné z nepoužitých verzí fotografie pro připravovaný muzikál Pokrevní bratři.

Pokrevní bratři: Hana Holíšová a Aleš Slanina.

Tvůrčí tým muzikálu Pokrevní bratři: Petr Gazdík, Peňa Kratochvílová a Stanislav Moša.

Pokrevní bratři: Andrea Březinová v náručí Martina Křížky.

Foto: JEF Kratochvíl a Tino Kratochvíl

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN KVĚTEN 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

175. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 5. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Kostýmní návrh

Zuzana Štefunková –

Rusínová

**23. 6. – 8. 7. na
Biskupském dvoře
Divadlo
pod širým
nebem!**

Stejně jako v loňských letech jsme pro vás i letos v létě připravili jedinečný a neobvyklý prožitok z divadla. Svěží letní vzduch, hvězdné nebe a romantická zákoutí Biskupského dvora, nad nímž se majestátně tyčí věže Petrova. Neobyčejná atmosféra dodá zážitku z divadelního představení čarovný nádech. Letos se můžete těšit na legendární komedii *Zkrocení zlé ženy*, muzikálovou baladu *Koločava* či zcela novou historickou inscenaci *Baron Trenck!*

Pepinka v muzikálu *Divá Bára* – kostým: Zuzana Štefunková-Rusínová, foto: jeř Kratochvíl

LENKA JENÍKOVÁ

DIVÁ BÁRA